268
ÚDERNÁ JEDNOTKA V ČASE A PROSTORU
Clark Darlton

1.

Bitevní kosmická loď GENERÁL DERINGHOUSE čekala deset tisíc světelných let od středu mlhoviny Andromeda na hranici zakázané zóny. Kroužila kolem neznámého slunce, aby nemohla být zaměřena.

Byl konec května roku 2404.

Jenže současné datum bylo Reginaldu Bullovi celkem lhostejné. Co mu dělalo starost, byla minulost. Ta minulost, do níž byl vržen Perry Rhodan a jeho vlajková loď CREST III. Doba před více než padesáti tisíci lety.

To způsobila záludná časová past Mistrů ostrovů.

Jenom dvěma lidem se podařilo vrátit se do přítomnosti. Byli to bratři Rakal a Tronar Woolverovi. V poslední chvíli zasáhli a zadrželi Reginalda Bulla, který chtěl zničit past: planetu Vario. Kdyby to udělal, byli by Rhodan a pět tisíc mužů posádky odsouzeni zůstat v minulosti navždy.

Bull neklidně přecházel po své spartánsky zařízené kabině. Občas se nechápavě zadíval na oba bratry. Přitom už mu vše vysvětlili nejmíň třikrát.

„Chcete říct, že si Mistři doplňují posádky prakticky z minulosti? To je nehorázný! To je neuvěřitelný. To tu ještě nebylo! A proč to vlastně dělají?"

„Na to jsme se už Regnal-Ortona nestačili zeptat. Umřel příliš rychle."

Regnal-Orton byl jeden z Mistrů ostrovů. S jeho nedobrovolnou pomocí se bratři dostali do přítomnosti. Když mu byl vyoperován aktivátor buněk, během několika minut zestárl a zemřel. Byl to zřejmě význačný člen své rasy - a vypadal jako člověk.

„Nejdřív musíme dostat zpátky Perryho Rhodana, a pak zničíme časovou past. Tohle pořadí musíme dodržet."

Bull se podíval na Tronara.

„Jistě máte pravdu. Za několik dní sem přiletí HELPA. Na plukovníka Fracera Matenbeka je spolehnutí. Dostal své příkazy, a splní je." Bull se lehce ušklíbl. „Těším se, že zase uvidím Lemyho Dangera. Jenom dávejte pozor, ať ho nezašlápnete!"

Japonský teleportér Tako Kakuta se zasmál.

„Ten maličký bude koukat, až se dozví, oč jde. Cestu časem ještě nepodnikl. A ještě padesát tisíc let zpátky! Ostatně já taky ne."

Ozval se Rakal, který dosud mlčel.

„Proběhne to rychle, a člověk si to ani neuvědomí. Minulost se ostatně od přítomnosti tolik neliší. Pravda je, že na Zemi to vypadá docela jinak, než jak ji známe dnes. Kontinenty jsou jinak rozložené, a končí tam velká doba ledová. Civilizace je pokročilejší než dnešní, i když to zní neuvěřitelně. Velká válka s útočníky z vesmíru nutí lidi, aby svou planetu opouštěli."

Bull si povzdychl.

„Už aby tady byla HELPA. Čekáme na ni pět dní, a mně to připadá jako věčnost. Já teda souhlasím, Tronare a Rakale, budeme postupovat podle vašeho plánu. je to sice ztřeštěný a zoufalý plán, ale třeba s ním uspějem. Jestli ne, už Rhodana neuvidíme, leda by si našel sám cestu zpátky. Důležitý je, aby se dověděl, že jsme byli varováni a že nás už Mistři ostrovů nemůžou překvapit. Mistři ostrovů teď sice vědí, kdo jsme, ale tím nemaj vyhráno."

Tronar přikývl.

„Ano, musíme se k němu vrátit a ubezpečit ho, že tady žádné nebezpečí nehrozí- aspoň ne větší než předtím. A říct mu, že cesta zpátky existuje! Pro něho a pro jeho lidi."

Zabzučel interkom. Na obrazovce se

objevila tvář Epsalana Rondo Massera. Plukovník velel lodi GENERÁL DERINGHOUSE.

„Pane, máme první kontakt s lodí HELPA. Bude tu za několik hodin. Udali jsme jim přesné souřadnice."

„Díky, plukovníku." Bullovi se ulevilo. „Děkuji."

Když obrazovka zhasla, bylo chvíli ticho. Pak řekl Tako:

„Myslím, že si už půjdu zabalit na cestu."

Zasmáli se.

Znělo to trochu nuceně.

Podplukovník Stef Huberts, první důstojník GENERÁLA DERINGHOUSE, byl velký štíhlý muž. Obvykle jednal s chladnou rozvahou. Byl ve své kabině, když dostal interkomem rozkaz, aby se hlásil v důstojnické jídelně. Koná se tam poslední porada před akcí.

„Už jdu, pane."

Chtěl vypnout, ale plukovník Mas-ser ještě dodal:

„A ne, abyste zase přišel s rozepnutým límečkem u košile, Hubertsi."

„Bude zapnutý, pane."

Vypnul interkom a zkontroloval si uniformu. Všechno bylo v pořádku, i holínky se leskly. Vyšel z kabiny a vydal se k důstojnické jídelně. Poradu bude řídit sám Reginald Bull. Už chtěl otevřít dveře jídelny, když zaslechl jasný hlásek:

„Pane, byl byste tak nekonečně laskavý a ponechal svá šlapadla tam, kde právě jsou?"

Huberts se zastavil a ani se nehnul. Hlas jakoby přicházel odnikud, a také nikoho kolem neviděl.

„Jak, prosím?" zeptal se udiveně. „Šlapadla?"

„Měl jsem na mysli vaše nohy, pane. Otevřete dveře, ale zůstaňte stát a nechte mě projít prvního."

Hlas přicházel zdola.

Stef Huberts se tedy podíval dolů.

Co uviděl, to mu na chvíli vyrazilo dech, ale pak se rychle vzpamatoval. Postavil se do pozoru a zasalutoval.

„Prosím za prominutí, generále Dan-gere. Málem jsem vás přehlédl."

„Což není nic divného," odpověděl velkoryse generálmajor Lemy Danger a oplatil pozdrav. „Děkuji vám za ohleduplnost, pane..."

„Podplukovník Stef Huberts, pane generále. První důstojník GENERÁLA DERINGHOUSE. Teší mě, že vás poznávám."

Huberts to myslel opravdu upřímně. Zvláštní agent USO Lemy Danger byl téměř legendární postava. Huberts už slyšel mnoho historek o jeho hrdinských činech a bral je s rezervou. Teď ho ale udivila především generálova velikost.

Lemy Danger byl vysoký jen dvacet dva centimetrů a dva milimetry. V normálních podmínkách vážil osm-set padesát gramů, ale lehce zvedl až pětikilové břemeno. To mu na jeho planetě vyneslo mistrovský titul, na který byl náležitě pyšný. Bylo mu sto sedmdesát let, ale lidé z jeho planety se dožívali průměrně devíti set let. Lemy byl tedy ještě mladík.

„Potěšení je na mě straně," odpověděl zdvořile, i když vojenskou hodností byl vysoko nad prvním důstojníkem. „Otevřel byste laskavě ty dveře? Ať nepřijdeme příliš pozdě. Šéf umí být nepříjemný."

Huberts se uklonil a otevřel dveře. Lemy Danger přepochodoval přes práh a vstoupil do jídelny.

Stoly byly seřazené do podkovy a za nimi seděli muži, kteří se měli zúčastnit plánované výpravy. Vedle Reginalda Bulla seděl plukovník Fracer Matenbek, malý světlovlasý muž se sklonem k tloušťce. Když uviděl Lemyho, vyskočil a radostné zvolal:

„Konečně jste tady! Už jsme si mysleli, Lemy, že vás někdo omylem někde zamknul."

Lemy Danger klidně došel doprostřed místnosti, tam se zastavil a zasalutoval.

„Milí páni Pozemšťané," řekl a lehce se shromážděným uklonil. „Těší mě, že vám mohu pomoci. Když nevíte kudy kam, Lemy Danger poví vám."

Matenbek se beze slova zase posadil. Bull vedle něho se usmál a zaťukal na stůl.

„Navrhuju, Lemy, abyste se posadil sem nahoru. Ať na vás někdo nešlápne."

„Pokud narážíte na mou nevelkou tělesnou výšku, pane,"

odpověděl obřadně Lemy, „pak vás musím upozornit, že všechno je relativní. V mých očích jste to vy Pozemšťané, kteří se vymykáte z normy. Především vy sám, pane Bulle. Dokonce i Pozemšťanům připadáte jako... no, řekněme při těle. Pro mě jste kolos." Odkašlal si. „Byl by někdo tak laskavý a zvedl mě na stůl?"

Stef Huberts, který stál za ním, se rychle shýbl a nabídl pidimužíkovi svou otevřenou dlaň. Lemy na ni s lehkou úklonou vstoupil a přidržel se prstů. O chvíli později stál před Bullem na stole. Rondo Masser, velitel GENERÁLA DERINGHOUSE, mu přistrčil krabici na doutníky.

„Posaďte se, generále Dangere. Pozor na stříbrné kování krabice, ať si neroztrhnete kalhoty."

Lemy si nevšímal varování a posadil se. Podíval se na Bulla.

„Pokud jde o mne, můžete začít, pane."

Také Huberts se mezitím posadil. Z jeho tváře ještě zcela nezmizel údiv. Směs dobromyslného žertování a nezastírané úcty, jakou Lemymu projevovali, byla pro něj něco nového.

Rhodanův zástupce Reginald Bull začal:

„Všichni znáte situaci. V první řadě mi záleží na tom vyrozumět Rhodana, že jsme dostali výstrahu. Musí vědět, že Mistrům ostrovů nepodlehneme. Tím získá čas na návrat s lodí CREST III do současnosti. Ze je návrat možný, to prokázali bratři Woolverové. Pro CREST III se taky cesta najde. Padesát tisíc let zpátky v minulosti zuří válka mezi předky Pozemšťanů a Haluťany. Rhodan si musí dát pozor, aby se nedostal mezi fronty."

Rakal se přihlásil o slovo. Bull mu kývl.

„CREST III je na oběžné dráze kolem červeného hvězdného obra Red-point, přes dva a půl tisíce světelných let od Kahala. je tam ideálně chráněná proti zaměření. Čeká tam v bezpečném úkrytu."

„Dobrá," řekl Bull. „Aspoň to tak bylo, když jste se vraceli. Jestli je Rhodan rozumný, zůstane tam. Počká, až

od nás dostane zprávu - pro něho to bude zpráva z daleké

budoucnosti. Abychom mu ji dokázali dopravit, musíme obelstít časovou past Mistrů ostrovů. Nikdo nesmí tušit, že se do ní vrháme dobrovolně. Plukovníku Matenbeku, mohl byste nám laskavě popsat, jaká opatření jste až dosud podle mých pokynů provedl?"

Fracer Matenbek sepjal ruce, snad aby se vyvaroval přílišné gestikulace.

„Na palubě HELPY jsme upravili kosmickou loď HELLTIGER podle vašeho návrhu, pane. Přivařili jsme k ní ocelové plechy, takže vypadá jako část vraku. Takhle maskován by měl Lemy oklamat i pozorného pozorovatele." Rozhlédl se. „Nevím, jestli všichni vědí, co máme s lodí HELLTIGER v úmyslu."

„Pár slov by asi neškodilo," řekl Bull.

Matenbek přikývl.

„HELLTIGER je speciální kosmická loď, postavená pro generála Dangera. je tři metry dlouhá a má tři čtvrtě metru v průměru. Její pohon jí umožňuje létat vyšší rychlostí než je rychlost světla. Motory byly postaveny na planetě Siga, odkud generál Danger pochází, a mají dolet dvě stě padesát tisíc světelných let. V přídi jsou vestavěná transformační děla. Jejich náboje mají trhavou sílu jedné gigatuny. ve skladišti lodi je speciální výstroj pro generála. Druhá speciální výstroj bude v batohu, který ponese Tako Kakuta jako rezervu pro případ, že by generál Danger svou loď ztratil."

Krabice na doutníky zacvakala. Lemy prudce vstal. Oči se mu blýskaly.

„Vážený pane plukovníku, jestli smím něco podotknout, HELLTIGER se neztratí. Podle vašich měřítek je příliš malý, než aby mohl být zasažen. Kromě toho laskavě nepodceňujte jeho sílu v boji. ne nadarmo jsem loď pojmenoval ELLTIGER, pekelný tygr."

Matenbek se opřel dozadu a pronikavě se na Lemyho zadíval.

„Zmínil jsem se jen o možnosti, nic víc. Při téhle akci

musíme počítat s každou eventualitou. I s tím, že HELLTIGER bude zničen. je mi líto, ale jsme realisté. Kdybychom nebyli, zle bychom dopadli. Tak se zase posaďte, prosím."

Lemy si sedl. Díval se na Matenbekovy ruce, položené na stole blízko něj, jako by se do nich chtěl zakousnout. Matenbek pokračoval:

„Na palubě HELPY jsou dva pomocné čluny starého typu Pulec. Jeden z nich je plně automatizován, ale může být v nouzi ovládán i ručně.

Druhý Pulec byl na povrchu upraven, takže vypadá jako dopravní loď Tefrodů. Tefrodi válčí s Maahky, a Maahkové určitě tuto loď napadnou, jakmile ji zaměří. Proto jsme ji maskovali. TALLA bude prchat na Vario."

„Ještě něco tam bylo," začal Bull, ale plukovník ho hned přerušil.

„Já vím. Označení TALLA je trik. je to tefrodské jméno. Na palubě jsou mrtvoly třiceti čtyř Tefrodů, které jsme posbírali z různých vraků. Nadporučík Arnulf Kapenski a pět dalších důstojníků zavedou TALLU k bojovému svazu Maahků a uprchnou ve třech Moskytech, jakmile Maahkové začnou střílet. Navigační automatika TALLY obsahuje falešné údaje o planetě Vario. Až na ně Maahkové přijdou, napadnou Vario a zaměstnají tak Tefrody, kteří planetu hlídají, abychom mohli nepozorovaně vniknout do časového pole. To je smysl celého manévru."

Lemy Danger se znovu zvedl v celé své výšce dvaadvaceti centimetrů. Promluvil důležitě.

„Jestli jsem dobře rozuměl, mám cestovat do minulosti s Takém a bratry Woolvery. Nemůže to vést ke komplikacím? Tím, že se objevíme v minulosti, můžeme způsobit nestabilnost hmoty. Přestaneme existovat v přítomnosti..."

Bull mu skočil do řeči:

„Lemy, to jsou zbytečný starosti. Uvědomte si, že je už v minulosti Rhodan s pěti tisíci muži. To je o hodně víc hmoty

než vy a tři mutanti. A zatím jsme žádný účinky nepozorovali."

„Zákony času jsou ještě málo probádané," podotkl Matenbek. „Nevíme ani, jak vlastně funguje časová past Vario."

Reginald Bull se po Matenbekovi zamyšleně podíval a pomalu pronesl:

„Určitý teorie jsme už zformulovali. Jsme přesvědčení, že k posunu času dochází po vytvoření absolutního nulového pole. Naši vědci tomu říkají měnič času. V šestým rozměru se protnou křivky různých časových rovin. Vztahová osa se přitom ale nemění."

„Aha," přikývl Tako Kakuta a snažil se zachovat vážnou tvář. „Tím se to ovšem objasňuje."

Bull se zašklebil.

„Pod vztahovou osou si představujeme fyzikálně a biologicky stejnorodou časovou rovinu. Kromě toho naši vědci zjistili, že posun času se neděje jen na téže vztahové ose, ale probíhá taky v určitý konstantě. Když se Pozemšťani do časový pasti dostanou, jsou vrženi vždy a v každém případě přesně o padesát dva tisíce tři sta devadesát dva roky zpátky do minulosti. To je strašně důležitý, protože tak

nemůže dojít k náhodným výchylkám. Tenhle stroj času o velikosti planety ovšem spolyká nepředstavitelný množství energie. Ta je čerpána z modrýho slunečního obra."

Lemy se zase posadil.

„Smím se na něco zeptat?" Když Bull přikývl, pokračoval: „Snažím se to všechno pochopit - stroj času, cesta do minulosti, současná existence minulosti a přítomnosti, možná i budoucnosti... ale přece jen mi není jasné, jak je možné, že se Velký administrátor ocitl někde jinde v prostoru, když byl vržen do minulosti."

„Na to jsme také přišli, a zkušenosti bratří Woolverů nám s tím značně pomohly. Na planetě Vario není normální transmiter hmoty, je tam situační transmiter. Všechnu hmotu, kterou zachytí, vyzáří ke slunečnímu šestiúhelníku ve středu

mlhoviny Andromeda. Tamní transmiter ji přenese do středu Mléčné dráhy, na vzdálenost asi jeden a půl milionu světelných let. Sluneční šestiúhelník v Mléčné dráze předá hmotu dál k planetě Kahalo, kde je známých šest pyramid. Nad Kahalem proběhne konečně zhmotnění do minulosti."

„Děkuji," řekl Lemy zdvořile. „Teď už všemu rozumím. Pokud jde o mě, můžeme začít."

„Jen žádný spěch," varoval Reginald Bull. , Ještě jsme nedokončili přípravy. Na člunu TALLA se ještě pracuje. Druhý Pulec, ten automaticky řízený, ponese miniloď HELLTIGER. Ta je instalovaná tak, že může kdykoliv z pomocnýho člunu odstartovat a rychle se vzdálit. Nadporučík Kapenski a jeho lidi mají svý pokyny. Než se dostaneme do blízkosti planety Vario, utečou dva nebo tři dny. Na přípravy tedy máme času víc než dost."

Matenbek se vložil do diskuze:

„Ještě se chci na něco zeptat. Woolverové zajali jednoho příslušníka rasy, které říkáme Mistři ostrovů. Byl to člověk?"

Tronar přisvědčil.

„Člověk jako my. Měl buněčný aktivátor, byl tedy v jistém smyslu nesmrtelný. je to zvláštní. Mistři ostrovů jsou pro nás pořád ještě obrovskou záhadou."

„Dokonce čím dál větší záhadou," dodal Bull. „Nevíme, jak starý byl ten Regnal Orton ve skutečnosti. Žil v současnosti, ale existoval také před padesáti tisíci lety v Mléčné dráze. Mistři ostrovů tedy mají možnost zasahovat do minulosti i současnosti, možná i do budoucnosti. Snad by se bez stroje času na Variu ani neobešli. Jednoho dne se to dozvíme."

Kosmická loď GENERÁL DERINGHOUSE se dala do pohybu.

Spolu s HELPOU opustila úkryt ve stínu zeleně zářícího slunce a vnikla do zapovězené zóny mlhoviny Andromeda. Zónu střežili Tefrodi, k nerozeznání podobní lidem. Z rozkazu Mistrů ostrovů bránili cizím kosmickým lodím v přístupu. Zde tedy vzrostlo ne-bezpečí, že lodě Pozemšťanů budou odhaleny.

Naštěstí probíhala velká ofenzíva Maahků usídlených v menší mlhovině Andro Alf a. Útočili na Tefrody velkými flotilami. Mocné kosmické bitvy odvracely pozornost Tefrodů, kterým šlo o bytí a nebytí. Mistři ostrovů jim nijak nepomohli.

Lodě GENERÁL DERINGHOUSE a HELPA společně přešly do lineárního prostoru. Překonaly v něm vzdálenost tisíců světelných let a společně se zase vynořily do normálního prostoru, aby se zorientovaly. Na obrazovkách se stále objevovaly lodě Tefrodů i Maahků. Tefrodi využívali své situační transmitery, zhmotňovali se nenadále na nejrůznějších místech a vrhali se na Maahky jako hladoví vlci. Působili jim tak značné ztráty.

Během letu byly dokončeny všechny přípravy. Nadporučík Kapenski byl už se svými pěti muži na palubě TAL-LY. Také druhý Pulec byl připraven ke startu. Ten neměl žádnou posádku, jen pasažéry. Letět s ním měl Tako Kakuta, Rakal a Tronar Woolverové, a Lemy Danger se svým "pekelným tygrem".

Tako byl teleportér. Dvojčata Woolverové měli schopnost splynout s paprskem jakékoliv energie a po něm se přenášet. Lemy byl prostě Lemy.

Dva dny po startu ohlásily radary velký svaz útočících Maahků.

Nadešel čas.

Seržant Malaguti, jeden ze šesti specialistů na palubě TALLY, se s nelibostí rozhlížel.

„Mrtvoly na palubě kosmické lodi, to se mi nelíbí," prohlásil s určitostí. „I když vím, že mrtví nekoušou."

„ty jsi ale jemnocitný," řekl jeho přítel seržant Cozzini. „Mně to je jedno, jestli máme na palubě čtyřiatřicet mrtvých nebo ne. Hlavně aby nám Maahkové sedli na lep."

„Až si mrtvoly prohlídnou, bude jim jasné, že už jsou pár dní staré."

„Mohli zahynout při nějakém předchozím střetnutí, brácho. Já bych si tím na tvém místě nelámal hlavu. Počkáme a

uvidíme."

Sledovali obrazovky v řídící centrále. Moc na nich vidět nebylo, jen vnitřek velkého hangáru, ve kterém TAL-LA stála.

Do místnosti vešel nadporučík Kapenski. Odkašlal si.

„Dlouhá chvíle, co? Venku zuří největší kosmická bitva století, a vy se nudíte."

„Kosmické bitvy jsou nudné," prohlásil Malaguti. „Kromě toho odtud nic nevidíme."

„Brzy uvidíte víc," prorokoval Kapenski. „Za několik minut nás vylodí. Pak přijde náš velký výstup. Malaguti, vy se držte mě. Moskyti musí odstartovat, jakmile Pulec dostane první zásah. Jasné?"

„To tu ještě nebylo - dobrovolně se nabízet jako terč! Ale asi to jinak nejde. Doufejme, že nás hned první ranou nerozstřílejí na cucky, abychom měli čas dostat se pryč," uvažoval Cozzini.

„Chce to trochu štěstí," řekl suše Kapenski.

Usadil se k řízení Pulce a čekal na povel ke startu. Malaguti si sedl k němu.

„Vylodit!"

Lodě HELPA a GENERÁL DE-RINGHOUSE byly asi dvě světelné hodiny od bojujících svazů. Vzhledem k všeobecné vřavě si jich až dosud nikdo nevšiml.

TALLA opustila mateřskou loď a hned maximálně zrychlila. Vletěla rovnou mezi zápasící lodě Maahků a Tefrodů, proletěla mezi nimi a vzdalovala se. Tento trik měl úspěch. Velká loď Maahků se pustila za ní.

Kapenski zapnul automatické řízení. TALLA neměnila kurz, takže budila dojem, že nemá v pořádku navigování. Kromě toho neměla zapnutý ochranný štít. Zdála se tedy být lehkou kořistí.

Šest mužů už v jejím hangáru vlezlo do čekajících stíhaček a zavřelo se v nich. Vzduch byl z hangáru odčerpán. Stačilo zmáčknout tlačítko a velká vrata TALLY se otevřou.

Čekali na první zásah.

Netrvalo to dlouho.

Černá loď Maahků se přiblížila a zahájila palbu na domnělou nákladní loď Tefrodů. Bylo to snadné. Svazek paprsků roztříštil pozorovatelnu. Když praskly průhledné stěny, vyrazil zevnitř vzduch a vymrštil i několik mrtvých těl. Vypadalo to tak skutečně, že Maahkové přestali střílet. Byli přesvědčení, že tefrodská loď už je jen vrak.

To už Kapenski a jeho lidé odstartovali ve třech Moskytech. Přitom odvysílali tefrodské volání o pomoc. To muselo Maahky přesvědčit nade vší pochybnost.

Zůstal tu jen vrak s mrtvými Tefrody na palubě.

Lodi Maahků velel Raka. Byli to Maahkové, kteří se vzbouřili proti nadvládě Mistrů ostrovů. Tefrodi Mistrům sloužili dál, proto se stali nepřáteli Maahků.

A teď se Rakovi naskytla jedinečná příležitost zmocnit se téměř nepoškozené lodi nenáviděných Tefrodů.

Jeho loď opatrně kroužila kolem vraku. Vedle Raky stál jeho první důstojník Bron.

„Pošlete průzkumnou četu, veliteli?"

Raka přikývl.

„Samozřejmě. Povedete ji vy. Podívejte se především na data uložená v navigačním počítači. Prohledejte všechny prostory a snažte se zjistit domovský přístav lodi. Každá drobnost může být důležitá. Víte, že potřebujeme najít průmyslová města Tefrodů, abychom na ně mohli zaútočit a oslabit je."

„je mi to jasné, veliteli. Jestli se tam dá něco najít, my to najdeme."

„Dobrá, tak si pospěšte. Musíme se rychle vrátit ke svazu."

Bron zasalutoval a dal dohromady svůj oddíl. Všichni si oblékli skafandry, protože vzduch v tefrodské lodi, pokud tam nějaký zbyl, by pro ně byl jedovatý. Kromě toho museli překonat kosmický prostor mezi svou lodí a vrakem. V prázdném prostoru se pohybovali pomocí malých agregátů.

Bez potíží vnikli do vraku. Nikdo se jim nepostavil. Zbytek posádky se zřejmě zachránil ve třech člunech, které uprchlý. Škoda, že se nepodařilo je zajmout.

Bron věděl, jak jsou stavěné tefrodské lodi. Netušil, že Pozemšťané staví své lodi podobně. Se zbraní v ruce zahájil prohledávání. Ostatní ho následovali. Brzy ale své zbraně zase schovali. Nález prvních mrtvol je přesvědčil. Tady jim žádné nebezpečí nehrozí.

Bron řekl:

„Greku, projděte ubikace mužstva. Qualku, vy se podívejte do strojovny. Ral a Pril se mnou půjdou do řídící centrály. Zjistíme, jestli je něco uloženo v počítači. Sejdeme se pak v centrále všichni."

Chodba k centrále byla zavalená troskami a mrtvolami. Několik zásahů z lodí Maahků stačilo, aby nadělaly takovou spoušť. Takový dojem si

aspoň Bron a jeho dva společníci udělali, a to byl také účel.

Centrála se naproti tomu zdála poměrně nepoškozená. Vypadalo to, že posádce nezbyl čas zničit důležité doklady, i když se o to pokoušela. Na podlaze leželo několik ohořelých map hvězdné oblohy.

„Počítač je funkční," řekl Pril, který byl odborník na výpočetní techniku. „Myslím, že se dostaneme k uloženým datům."

„Tak se do toho rovnou dejte," požádal ho Bron.

Pril začal pracovat. Bron a Ral se zatím věnovali vysílačce, ale nic významného kromě několika tefrodských kódových klíčů tam nenašli.

Vrátil se Qualk a hlásil:

„Motory jsou skoro nepoškozené. Nechápu, proč se posádka nepokusila o útěk. S lodí mohli snadno přejít do lineárního prostoru. Řekl bych, že většina posádky byla mrtvá už předtím, než jsme zaútočili. Těla už se rozkládají."

„Taky jsem si toho všiml," přisvědčil Bron. „Loď se zřejmě dostala do potyčky už předtím. My jsme ji jen dorazili."

Ani Grek nepřišel s ničím novým:

„Skoro v každé kabině je mrtvý Tefrod. Pořádně to schytali. Ale posádka nemohla být kompletní. Možná jich část utekla, ještě než se s nám setkali. Pravděpodobně po prvním útoku, ke kterému asi došlo před několika dny."

„Pomalu se nám obraz doplňuje," řekl Bron po chvíli přemýšlení. „Dopravní loď, která byla před několika dny napadena a těžce poškozena. Část posádky uprchlá. Zbytek zůstal na lodi, aby ji dovedl do bezpečí. Pak jsme se objevili my. Teď už taky chápu, proč to šlo tak snadno. Žádný div."

V pozadí centrály se ozval Pril.

„Už se mi objevují první data. A jsou to prapodivná data. Všechna se vlastně týkají jen jedné planety. Jmenuje se Vano."

„Vario? To jsem nikdy neslyšel. Pokračujte, Prile."

„Ještě chvíli potrvá, než budou data kompletní. Můžu vám říct jen dílčí výsledky."

„Tak sem s nimi!"

„Vario je jediná planeta modrého hvězdného obra. Vzdálenost od centra: osmnáct světelných let. Jsou tu náznaky, že Vario je velmi důležitá planeta. Průmysl a zbrojní technika, pokud jsem se zatím dozvěděl..."

„Dobrá!" řekl netrpělivě Bron. „Chci přesnější údaje. Pokračujte! My se zatím ještě trochu porozhlédneme po lodi, abychom vás nerušili. Ale pospěšte si!"

V lodi už nic zajímavého nenašli, ale

když se po obchůzce vrátili do centrály, tvářil se Pril spokojeně.

„Tak co?" naléhal Bron.

„Zajímavé, Brone. Opravdu zajímavé. Dobře, že jsou v počítači uvedeny přesné souřadnice Varia. Ta planeta může rozhodnout o výsledku války."

„Jak to?"

„Vyrábí se tam nová zbraň, která překoná všechno, co tu dosud bylo. Jestli Vario co nejrychleji nenapadneme a nezničíme, jsme ztraceni. Jednoznačně to vyplývá z dat v

počítači. Chcete podrobnosti?"

„ne, na to není čas!" Bron najednou velmi pospíchal. „Vezměte všechny podklady s sebou, Prile. Hned se vracíme na loď. Vrak už nás nemusí zajímat."

Venku se mezitím nic nezměnilo. Černá válcovitá kosmická loď kroužila kolem vraku a čekala na ně. Bron po návratu hned podal zprávu. Raka poslouchal velmi pozorně. Vyžádal si podklady a pročetl je. Pak řekl:

„Dobrá práce, Brone. Vypadá to, že se náš malý výlet vyplatil. Spojím se hned s vrchním velitelem flotily a navrhnu mu, abychom napadli průmyslovou planetu Vario. Za každou cenu ji musíme zničit, než stihnou novou zbraň dokončit. Musíme počítat s tím, že bude planeta střežena silnými svazy Tefrodů. Bude nutné je napadnout s velkou přesilou. Ale to ať rozhodne admirál." Rozhlédl se. „Prile, spojte mě s velitelem flotily. Brone, změňte kurz. Vrátíme se ke svazu, ale vyhněte se střetu s nepřítelem."

Loď Maahků se dala do pohybu.

Válečná lest Reginalda Bulla neselhala.

2.

Návrat nadporučíka Kapenského neproběhl tak hladce, jak se čekalo.

Dva Moskyti řízení Cozzinim a Malagutim se bez příhod vrátili na HELPU a byli naloděni. Pak se přišlo na to, že Kapenski a seržant Jossi tu nejsou.

Kapenski byl zkušený a osvědčený důstojník, ale byl romantik. Dvoumístnou stíhačku Moskyt s vyšší než světelnou rychlostí znal jen z cvičných letů. Teď v ní seděl s Jossim vedle sebe a řídil ji. Kabina byla průhledná a na všechny strany se jim otevíral pohled do vesmíru. Neznámá souhvězdí působila tajemně. Do toho šlehaly záblesky ze vzdálené bitvy. Směrem ke středu Andromedy byly hvězdy hustější a vytvářely zářivé barevné vzory. Kapenski měl pocit, že je pánem vesmírného prostoru i času. Stačí jen pohnout páku řízení.

Přitáhl páku k sobě bez ohledu na následky.

Moskyt poskočil vpřed.

„Co to děláte, nadporučíku?" polekal se Jossi. „Někdo nás pronásleduje?"

Kapenski se vrátil ke skutečnosti, ale neměl chuť se přiznat.

„Zahlédl jsem menší oddíl Tefrodů. Chtěli nám odříznout cestu. Vypadá to, že Malaguti a Cozzini proklouzli. My raději uděláme okliku."

Lodě HELPA a GENERÁL DE-RINGHOUSE zůstaly daleko za nimi. Kapenski se přiblížil rychlosti světla. S rozzářenýma očima pozoroval, jak hvězdy pohlcuje temnota. Pak rychlost světla překročili a byli ve vesmíru sami.

Po několika vteřinách začal Kapenski znovu střízlivě uvažovat. Věděl, že udělal velkou chybu. Navigační počítač sice zaznamenal kurz i vzdálenost a najít cestu zpět nebude těžké. Jenže mezitím se může ledacos přihodit.

Mohlo by se například stát, že GENERÁL DERINGHOUSE a HELPA budou napadeny a budou se muset přesunout jinam. Pak ovšem nebude snadné je najít.

Opojení vyprchalo. Kapenski pocítil svíravý strach. Seržant za ním neklidně poposedával. Kapenski se k němu otočil.

„Neboj se, Jossi. Trefíme zpátky. Zatím bude vzduch čistý."

„Doufejme, že ne až příliš čistý, pane. Jestli na nás nepočkají, už je nenajdeme."

„Nesmysl!" Kapenski nemohl potlačit nepříjemný pocit. „Oni na nás počkají. V nejhorším je zavoláme vysílačkou."

„Porušíte zákaz vysílání," připomněl Jossi. „Co říká počítač? Kolik jsme uletěli?"

„Tři světelné roky. Obrátím a šlápnu na to."

Jossi souhlasil. Navigační počítač stanovil zpáteční kurz, který je zavede přesně na místo, odkud vyrazili. Jossi překontroloval zaměřovače, ale v okolí nic zajímavého nebylo. Asi jednu světelnou hodinu od nich bylo žluté slunce se třemi planetami. Spíše ze zvyku zapnul přijímač, i když nečekal, že

něco zachytí. Překvapilo ho, když se ozvalo automaticky opakované vysílání. „...přibližujeme se opatrně k Variu. Najdete nás, když zaměříte toto naše vysílání. Konec. -Opakuji. HELPA volá Kapenského. Byli jsme napadeni a museli změnit pozici. Přibližujeme se opatrně k Variu..."

Jossi vypnul přijímač.

„A je to tady," řekl suše.

Kapenski stiskl tlačítko navigační-

ho počítače a přerušil tak manévr. Bezradně zíral do změti hvězd.

„Vario! Člověče, Jossi, to je skoro deset tisíc světelných roků!" Přibližovali se ke žlutému slunci a několik minut nepromluvili. Kapenski si dělal vážné výčitky. Musel se zbláznit, když podlehl pokušení zkusit, co Moskyt dovede. Dostal Jossiho i sebe do nebezpečné situace, a ohrozil i bezpečnost obou velkých kosmických lodí. HELPA musela vysílat a prozradit tak svou pozici. Celá akce může ztroskotat.

Ale teď už bylo pozdě honit bycha.

„Tady jsou mapy hvězd," řekl seržant Jossi. „Teď musíme hlavně najít Vario."

Snažili se zorientovat a mezitím se stále blížili ke žlutému slunci. Obrazovky zaměřovače si nevšímali.

Planeta Vario byla na mapě hvězdné oblohy zvýrazněna. Byla dvacet světelných roků od středu mlhoviny Andromeda, kde zprostředkovával transmiter šesti sluncí styk mezi galaxiemi.

„Lineárním letem bychom tam byli za dvě hodiny," prohlásil Kapenski, když prostudoval mapu. „Bude ale rozumnější ještě tady počkat. Okolí Va-ria je silně střežené. Tam se nám spíš může stát, že na nás narazí Tefrodi." Podíval se na obrazovku. „Počkáme poblíž toho žlutého slunce. Třeba má dokonce planetu, na které bychom mohli přistát."

„A protáhnout si nohy?" zasmál se Jossi. „To není špatný nápad. Kabina je dost těsná. Museli bychom mít ale hodně štěstí, abychom tu našli planetu s kyslíkovým ovzduším."

„Vždyť s sebou máme skafandry," připomněl Kapenski.

Zvýšili rychlost a brzy uviděli všechny tři planety. Analyzátor je začal automaticky sondovat a za pár minut si mohli přečíst výsledky. Kapenski spokojeně poznamenal:

„Jestli data souhlasí, je druhá planeta velmi podobná Zemi. Kyslíkové ovzduší, oceány a několik pevnin. Jestli tam nežijí Tefrodi nebo nějací jiní dvounožci, můžeme to zkusit."

Jossi si nebyl tak jistý, ale něco z té zvláštní nálady, která ovládla Kapenského, se přeneslo i na něj. Byla před nimi neznámá planeta, na kterou ještě lidská noha nevstoupila. Celá planeta jenom pro ně.

Pomalu sestupovali do horních vrstev atmosféry. Pod nimi se v jasném slunci prostírala kouzelná krajina. Celé řetězy ostrůvků spojovaly dvě pevniny, na nichž nebyly patrné žádné známky civilizace. Savany a lesy pokrývaly rozlehlá území. Přerušovaly je jen široké řeky a několik jezer.

„To je krása!" vzdychl Kapenski. „Tady bych klidně zůstal navždycky. Takhle musela vypadat Země, když na ní ještě nebyli lidé."

„Zdržíme se tu?"

„Samozřejmě, že se tu zdržíme. HELPA se přibližuje k Variu opatrně, to jí bude trvat dva dny. Lepší ty dva dny strávit tady, než se prohánět někde vesmírem a HELPU hledat. Za dva dny poletíme rovnou k Variu a tam se s ní setkáme."

Znovu se zadíval na rajský obraz dole.

Netušil, že past už je nastražena.

Dobře maskovaná stanice byla ukrytá pod pahorkem v těsné blízkosti pláže. Posádku tvořil jeden důstojník a dva poddůstojníci.

Nadporučík Malock stál před řadou obrazovek. Zobrazovaly pohled na povrch planety, jak ho zachycovaly skryté kamery nad pahorkem i na jiných místech.

Cizí loď sestupovala a oblétala planetu.

„je to ten druh letadla, který popisuje zpráva," řekl zvolna seržant Drebar. „Snad je to přední hlídka?"

Malock neodpověděl hned. Sledoval let neznámé kosmické lodi. Bylo mu jasné, že to není hlavní loď těch cizinců, s nimiž se už Tefrodi víckrát setkali. Mohla to být jedině výzvědná loď nebo záchranný člun. Byla by hloupost sestřelit je hned.

„Zjistíme to," řekl nakonec. „Zatím na ně nestřílejte."

„Nebude snadné je zničit," usoudil seržant. „Mají ochranný štít. Taky by to mohla být léčka."

Malá cizí loď obletěla planetu jednou a začala sestupovat. Vypadalo to, že hledá místo k přistání. Třeba šlo opravdu o záchranný člun, a posádka chce někde v klidu počkat, až pro ně někdo přiletí.

„Chytneme je živé," rozhodl nadporučík Malock.

„Bezpečnější by bylo přistát na ostrově," uvažoval Kapenski, „ale dva dny, to je dlouhá doba. Pevninu můžeme prozkoumat. Co myslíte, seržante?"

Jossi shlížel na koberec lesů, který se táhl od pobřeží až k horám uvnitř pevniny. Stříbrné stužky řek bylo vidět až k nim nahoru.

„Máte pravdu, pane. Zahrát si na badatele, to jsem si dávno přál. Teď máme příležitost."

Kapenski byl rád, že seržant sdílí jeho dobrodružnou náladu, která je do

této situace přivedla. Jossi ovšem pořád ještě věřil, že se Kapenski vyhýbal střetu s Tefrody, a nadporučík mu to nehodlal rozmlouvat.

„Jak by se vám líbila ta pláž pod námi, seržante? Písečná, jestli se nepletu. Porost začíná sto metrů od břehu."

„Připadám si jako na dovolené, pane. Ano, to je ideální místečko."

Moskyt opsal protáhlou smyčku, snesl se nad mořskou hladinu a přistál na bílé pláži, za níž se zvedala zelená stěna džungle. V dálce modře svítily vrcholky hor.

„Nádhera," mumlal nadšeně Jossi. Nemohl se vynadívat. „Ještě na Zemi jsem se chtěl podívat na ostrovy jižních moří. Nedostal jsem se k tomu. Jistě to tam vypadá takhle nějak."

„Tady nás to přijde levněji," smál se Kapenski. „A je to bezpečnější."

„Bezpečnější? Copak je v jižních mořích nebezpečného?"

„Můžete se tam zamilovat. To nám tady nehrozí."

To Jossiho také rozesmálo.

„Bohužel máte pravdu, pane" řekl lítostivě.

Přistáli v písečné prohlubni, asi padesát metrů od břehu. Kolem dokola rostly keře a stromy a nabízely jim úkryt.

„Mohli by nás vidět jedině shora," napadlo Jossiho.

„To je nepravděpodobné. Zřejmě je to opravdu neobydlená planeta."

Slunce stálo na západě, nízko nad mořem.

„Nejraději bych se šel hned vykoupat. Až slunce zapadne, asi se ochladí."

„Vykoupat se? Kdo ví, jaké příšery tu číhají pod hladinou."

„Když jste přistával, pane, zahlédl jsem za těmihle dunami zátoku. je mělká, od moře ji odděluje písečná kosa. Tam nehrozí žádné nebezpečí."

Kapenski neodolal pokušení.

„Tak se tam pojďme podívat." Sáhl po zbrani. „Ale koupat se dneska nebudeme, jenom si to tu prohlédneme."

Bylo teplo a bezvětří. Písek pláže byl jemný jako prach a tak upěchovaný, že se do něj nohy nebořily. Také Jossi svědomitě přezkoušel svou zbraň. Když ušli dvacet metrů, ohlédli se. Jejich stíhačku v prohlubni už nebylo vidět.

Šli podél pobřeží. Moře bylo skoro nehybné. Stopy po přílivu a odlivu tu nebyly. Planeta ovšem neměla žádný měsíc.

Zátoka byla dvě stě metrů od místa, kde přistáli. Voda v ní nebyla hluboká, nanejvýš dva metry. Byla tak průzračná, že všude dohlédli na bílé dno. Prohánělа se tu hejna malých rybek, zřejmě beze strachu z nějakého dravce.

„Vždyť jsem to povídal!" Jossi toužebně pozoroval čistou lagunu. „Opravdu myslíte, pane, že by nebylo bezpečné vykoupat se tu?"

„Tak tam skočte," souhlasil Kapenski. „Počkám na břehu a

budu dávat pozor. Ale neplavte moc daleko."

Jossi se nenechal pobízet. Rychle se svlékl a za chvíli stál po krk ve vodě.

„Báječně svěží. To je doba, co jsem si naposled zaplaval. Ani nevím, jestli to budu ještě umět."

Kapenski se rozhlížel po okolí laguny. Vládlo tu ticho a klid. Dokonce ani hmyz tu nebzučel. Jeho pozornost upoutal pohyb na okraji lesa. Trhl sebou, ale pak zjistil, že je to jen pták. Nebyl velký, ale zato pestrý. Jeho peří hrálo všemi barvami.

Vysoko nad ním plula v zářivé modři oblohy malá kovová destička, kterou neviděl. Kreslila obraz zátoky na obrazovku, nacházející se padesát kilometrů odtud.

„Co když se dneska vyspíme pod širým nebem?" Jossi plaval na zádech. „Když si vzpomenu na tu těsnou kabinu..."

„Uvidíme. A vlastně, proč ne? Už věřím, že je to tu bezpečné."

Jossi vylezl a oblékl se. Zpátky šli po kraji lesa. Podrost tu nebyl skoro žádný, ale stromy rostly tak blízko u sebe, že se dalo sotva projít. Žádnou zvěř neviděli, jen ptáky.

Noc byla klidná. Překvapení je čekalo až za úsvitu:

Přespali v písečné prohlubni deset metrů od stíhačky. Bylo tak teplo, že jim stačila tenká přikrývka. Paprskomety měli oba u sebe.

Když se probudili, stála dva metry od nich v písku stříbrně se třpytící skřínka. Vpředu měla mřížku jako mikrofon, po stranách vyčnívaly tenké tyčinky antén. Byla velká asi jako vojenský tlumok.

„Kde se to tu vzalo?" ptal se s obavami v hlase Jossi.

„K naší výstroji to nepatří," odpověděl Kapenski. „Někdo to musel přinést."

Ve skřínce to zapraskalo a nějaký hlas řekl zřetelně:

„Tohle je translátor. Přinesl ho robot, když jste spali. Celou tu dobu od vašeho přistání jsme vás pozorovali, i když jste nás

nemohli vidět. Můžete s námi mluvit. Kdo jste?"

Kapenski vstal. Jeho oči zabloudily od translátoru ke stíhačce, připravené k okamžitému startu.

Neznámý hlas se znovu ozval:

„Jestli se pokusíte o útěk, zničíme vaši loď. Jistě nemáte zájem zůstat na téhle planetě navždycky. Odložte zbraně a jděte po břehu k severu. Tam nás potkáte."

Kapenski nerozhodně postával. Bylo mu jasné, že neznámý má možnost své výhrůžky splnit. Mohli to být jen Tef-rodi, kteří tady mají stanici. Jejich úkolem bylo střežit zakázanou zónu před cizími kosmickými loděmi.

„Přijdeme," řekl Kapenski a podíval se varovně na Jossiho. „Ale zbraně si necháme."

„Prosím, když na tom trváte. Stejně vám k ničemu nebudou."

Kapenski pokrčil rameny.

„Nic jiného nám nezbývá, seržante. Zajistěte stíhačku a vyrazíme."

Slunce už vyšlo a začínalo hřát. Pochodovali, ale okolí se neměnilo. Stále tentýž pruh pláže, vpravo moře, vlevo hradba lesa.

, Asi nás sledují malou automatickou stanicí, dálkově řízenou," napadlo Jossiho. „Viděl jsem, jak se na obloze něco zablýsklo. Kdybychom skočili do lesa, ztratíme se jim."

Kapenski zavrtěl hlavou.

„Co bychom si počali v džungli? Oni zničí naši stíhačku, a pak si tu můžeme do smrti hrát na robinzony. Nebo na schovávanou s Tefrody."

To musel Jossi uznat. Pochodovali dál. Už šli dvě hodiny, když uslyšeli bzukot. Zastavili se. Z oblohy se k nim snášel podlouhlý předmět, zpomalil a přistál o několik metrů dál na písku. Křídla neměl, byl tedy zřejmě nadnášen antigravitačním polem. Byla v něm dvě nekrytá sedadla jako u starých sportovních letadel. Žádný pilot tu nebyl. Bylo jasné, co

neviditelní Tefrodi od dvou Pozemšťanů očekávají.

„je to dálkově řízené," poznamenal Jossi. „Co myslíte? Máme nastoupit?"

„Nemám chuť se dál v tom horku plahočit. Co se nám může ještě stát?"

Vtěsnali se do sedadel a pohon se zase rozbzučel. Vznášedlo vystoupilo do výšky a zamířilo k severu. Přistálo s nirni na stejné pláži, ale o velký kus dál. Odněkud se ozval hlas.

„Vystupte. Míříme na vás, bylo by tedy zbytečné pokoušet se nás napadnout. Chceme si s vámi jen promluvit. Pak vás vznášedlo doveze zpátky k vašemu letounu."

„Blázen, kdo tomu uvěří," brumlal si Jossi. Kapenski mlčel. Vylezl ze sedadla. Stáli na nízké duně porostlé křovím a stromy. Hlas vycházel z jednoho stromu.

„Položte zbraně na zem. Později si je zase vezmete."

Kapenski se zeptal:

„Odkdy jste tak ohleduplní? Jestli mluvíte pravdu, mohli jste nás už dávno zabít."

„Co bychom z toho měli?"

Na to neměl Kapenski odpověď.

Jen neradi odložili zbraně, ale nic jiného jim nezbývalo. Hlas jim pak poručil:

„A teď udělejte deset kroků směrem k moři. Tam počkáte, až pro vás přijdeme."

Stáli a dívali se na moře, nad nímž se klenula modrá obloha. Všude bylo ticho a klid.

„Teď se můžete otočit."

Hlas zazněl přímo za nimi, tišeji než předtím z amplionu. Polekaně se obrátili.

Tefrod měl na sobě uniformu, na prsou měl upevněný malý translátor. V ruce držel krátkou zbraň.

Za nimi v písku zel otvor. Do nitra duny vedly schody.

„Jděte napřed, prosím."

Tefrodova nepřirozená zdvořilost začínala jít Kapenskému na nervy. Takhle se přece se zajatci nejedná! Za tím něco vězí.

Ale rozhodl se, že prozatím tuto hru přijme.

„Děkuji, až po vás. vy se tu líp vyznáte."

Malock se usmál a zůstal stát.

„Dávám přednost tomu jít za vámi. Kromě toho zabloudit nemůžete. Když sejdete ze schodů, bude tam na vás čekat seržant Drebar. Já jsem nadporučík Malock, velitel stanice. Seznámíte se také se seržantem Kontarem."

Kapenski si představil sebe a Jossi-ho při společenské návštěvě.

Sešli do prostorné místnosti, kde byla řada obrazovek. Na jedné z nich viděli svou stíhačku při pohledu shora.

„Posaďte se, prosím," vyzval je Malock. „Tady se můžete přesvědčit, že vás máme od vašeho příletu jako na dlani. Seržant Kontar obsluhuje automatické zbraně. Stačilo by stisknout knoflík, a vaše malá loď by přestala existovat. Ale nebojte se. Necháme vás odstartovat, když přistoupíte na naše podmínky."

„Chcete nás vyslýchat?" Kapenski se posadil. „To máte smůlu. My nic nevíme."

Malock se usmál.

„To snad přeháníte. Přinejmenším víte, kdo jste, odkud jste přišli a co tu chcete. Začněme odtud."

„Zabloudili jsme, to je všechno. Doufali jsme, že tu objevíme nějaké náznaky, jak se dostat dál. A odkud jsme... vy to opravdu nevíte?"

, Jste z planety, která nepatří k naší galaxii, je to tak? Dosavadní zprávy na to poukazují. Jenže my bychom rádi znali přesné souřadnice. Když si vezmeme k ruce mapy, jistě nám je udáte. A pak bychom chtěli vědět, co u nás hledáte? Proč se stále pokoušíte vniknout do zakázané zóny?"

Kapenski pokrčil rameny.

„Na to se musíte zeptat velitelů naší výpravy. My jenom plníme rozkazy."

„To my také," připustil Malock. „A teď máme rozkaz dostat z vás všechno, co víte. Záleží na vás, jakou metodu použijeme.

Máme prostředky, jak vás přimět k mluvení, ale budeme raději, když promluvíte dobrovolně. Koneckonců vy jste narušitelé."

„Tahle planeta patří vám?" Kapenski se zasmál. „je neobydlená, tak nepatří nikomu."

„je to jedna z našich základen."

„Opravdu vašich? Nebo patří Mistrům ostrovů?"

Výraz Malockovy tváře se změnil. Už se netvářil tak vlídně jako předtím.

„Jednáme z pověření Mistrů ostrovů, když to chcete vědět. - Kde je vaše mateřská loď?"

„Dost blízko, aby mohla zničit vaši malou stanici, když se v domluvené době nevrátíme."

„Zahynuli byste spolu s námi. Tak kde je?"

Kapenski začínal tušit, že nebude tak jednoduché vyváznout se zdravou kůží. Tefrodi je určitě donutí mluvit, a to se nesmí stát. Jejich plán, který se týká Varia, nesmí být prozrazen. Vše by bylo ztracené.

Malock dal pokyn Drebarovi.

„Seržante, dejte ty dva pod zámek, než Kontar všechno připraví k dalšímu výslechu." Obrátil se k dvěma Pozemšťanům. „Máte hodinu na rozmyšlenou."

Drebar je zavřel do malé místnůstky bez oken. Byl tu jen stůl a dvě židle. Nahoře ve stropě zahlédli úzkou ventilační šachtu.

„Pozor! Jistě nás odposlouchávají," zašeptal Kapenski Jossimu do ucha.

Jossi mu také šeptem odpověděl; "Jestli jsou tu opravdu jenom tři, mohli bychom je přemoct."

„Zkusíme to, až dám znamení," souhlasil Kapenski.

Po hodině je Kontar zavedl zpátky do hlavní místnosti. Malock už na ně čekal.

„Rozmysleli jste si to?" zeptal se.

„Naše flotila tuhle planetu najde a zničí," prohlásil klidně Kapenski. „I kdyby ji bránil milion Tefrodů."

Malock se posměšně ušklíbl.

„Trochu přeháníte. Už jsem vám řekl, že tu máme jen základnu. Ale je technicky tak vybavená, že to nahradí milion vojáků. Jestli vaše flotila zaútočí, my tři se s ní v klidu vypořádáme."

„vy tři?" ujišťoval se Kapenski a napjatě se předklonil. „To jste tu opravdu jenom tři na celé planetě?"

Malock přikývl.

Kapenski nabral dech. Podíval se na Jossiho. Ten držel ruce za zády a odjišťoval malý ruční granát. Tefrodi byli tak neopatrní, že je neprohledali.

„Ano, jeden důstojník a dva seržanti. To stačí, abychom ubránili planetu proti jakékoliv přesile. A teď mi sdělte své rozhodnutí."

, je mi líto, Malocku. Mohli jsme si hezky popovídat. Bohužel to nepůjde."

Kapenski dal znamení Jossimu. Seržant vytrhl pojistku granátu a hodil ho na podlahu. Granát se zakutálel pod skříň. Vybuchne za pět vteřin.

Oba Pozemšťané vyběhli na osvětlenou chodbu. Tefrodi překvapením nebyli schopni pohybu. Na chodbě se Jossi a Kapenski přitiskli ke stěně. Ze dveří hlavní místnosti vyrazil plamen. Výbuch je ohlušil.

Kapenski se rozběhl zpátky ke dveřím. Opatrně nahlédl dovnitř, ale všude bylo plno kouře. V troskách se nic nehýbalo. Jossi se objevil za ním.

„ty věčičky mají ale účinnost!" pochvaloval si a rozkašlal se. „Ani jsem si to nemyslel. Moc toho tu nezůstalo."

Ventilace ještě fungovala a vzduch se rychle vyčistil. Tři Tefrodi byli mrtví. Zařízení bylo zcela zdemolované, přístroje byly k nepotřebě. Obrazovky popraskaly.

„Tak tahle stanice Tefrodů je vyřazená z provozu," řekl Kapenski. „Teď záleží na tom, kdy to Tefrodi zjistí. Když jim odtud nikdo nebude odpovídat, přijdou se sem podívat."

Jossi se lekl.

"A my máme skafandry v letadle. To je aspoň padesát

kilometrů odtud. A pěšky v tom horku! To si užijeme."

„Venku stojí vznášedlo. Zkusíme, jestli se dá ovládat ručně."

Druhým granátem zničili generátor, který stanici dodával energii, a vyšli po schodech ven. Zvedli své paprskomety, které ležely na písku, a prohlédli si vznášedlo. Nenašli žádné prvky, které by ho uváděly v činnost.

„Teď máme, co jsme chtěli," řekl Jossi. „Pěší procházku po neznámé planetě."

Zabloudit nemohli. Vraceli se zpátky po pruhu pláže mezi mořem a hradbou lesa. Občas se brouzdali vodou, aby se osvěžili.

K večeru měli za sebou polovinu cesty a byli k smrti utrmácení. Natáhli se na písku a prospali se. Vyrazili dál ještě před východem slunce a odpoledne došli ke své malé lodi.

„A dva dny jsou pryč," zabědoval vyčerpaný Kapenski. Dovolená skončila. Musíme sebou hodit, abychom se dostali k Variu včas. Vůbec se netěším, až se nás Matenbek zeptá, kde jsme byli."

„Řekneme, že jsme zabloudili," navrhl Jossi.

Kapenski zavrtěl hlavou.

„Řekneme pravdu. Koneckonců se nám povedlo zničit tefrodskou základnu. Kromě toho jsme se dozvěděli, jak jejich pozorovatelny pracují. To stálo za ten čas."

Za pár minut jim zmizela bezejmenná planeta z dohledu. Stíhačka přešla do lineárního prostoru. Kapenski byl rozhodnutý uletět těch deset tisíc světelných roků najednou.

3.

Náhlý útok Tefrodů přiměl Reginalda Bulla, aby stáhl GENERÁLA DERINGHOUSE a HELPU z oblasti bojů. Uvědomoval si, že tím pravděpodobně obětuje dva muže, nadporučíka Kapenského a seržanta Jossiho. Bylo to ale nutné riziko, jinak by ohrozil bezpečnost obou velkých lodí. Dovolil plukovníkovi Matenbekovi odvysílat informativní zprávu pro

ty dva.

Pak se vydali k Variu.

Prvních pět tisíc světelných let urazili v lineárním prostoru, pak se vrátili do Einsteinova vesmíru. Dalších pět tisíc světelných let jim zbývalo ke středu mlhoviny Andromeda. Postupovali pomaleji a byli v neustálé bojové pohotovosti. Maahkové útočili na Tefrody bez ohledu na velké ztráty.

Reginald Bull si odpočinul a vrátil se na velitelský můstek GENERÁLA DERINGHOUSE. Službu tady právě konal plukovník Rondo Masser.

„Končí druhý den, plukovníku. Co myslíte, kdy Maahkové zareagují?"

„Brzy, pane. Budou zvědaví na údajnou průmyslovou planetu a jistě na ni hned zaútočí. Musíme být v té chvíli poblíž."

„Budeme. Jak to máme ještě daleko k Variu?"

„Dva tisíce tři sta světelných let. Za dvě minuty přejdeme na lineární let a urazíme tisíc světelných let."

Bull studoval mapy hvězdné oblohy.

„Nejvhodnější bude tahle zelená hvězda. Od Varia je vzdálená čtyři světelný měsíce. Počkáme v jejím stínu, dokud Maahkové nezaútočí. Jdu si ještě promluvit s Lemym a s mutanty. Budu v hangáru."

Pulec byl připravený ke startu. Tako Kakuta měl nachystané injekce, které mutantům pomohou překonat šok z přechodu.

Generál Lemy Danger se procházel

kolem lodi s rukama za zády. Když uviděl Reginalda Bulla, vylezl na bednu a mával na něj.

„Jsme připravení," volal.

Bull se zastavil.

„Kde jsou ostatní?"

Lemy si přikryl uši.

„ne tak nahlas, prosím. Váš hlas trhá bubínky. Jsem na to citlivý."

„Ano, zapomněl jsem." Bully teď jenom šeptal. „Jsou uvnitř

v lodi?"

„Dal jsem jim pokyn, pane, aby všechno ještě jednou zkontrolovali."

„To nemůže škodit, generále. Jak se cítíte? Nestává se často, aby člověk cestoval do minulosti. Dokonce o padesát tisíc let zpátky."

„Děkuji, cítím se výborně. Těším se na to. Konečně budeme mít možnost osvědčit se, moje loď a já."

Bull se zašklebil a zastavil technika, , který šel kolem.

„Přiveďte z Pulce všechny mutanty. Chci s nimi mluvit."

„Tak už se do toho dáme?" zaradoval se Lemy.

„Za dvě hodiny se dostáném do bezprostřední blízkosti Varia. Pak už můžete každým okamžikem dostat povel ke startu. Budeme čekat až Maahkové zaútočí." Bull se otřásl. „Pro mě by to nebylo, to poctivě přiznám. Jestli projdete, generále, pozdravujte ode mě Perryho Rhodana. Řekněte mu, že tady je všechno v pořádku. Ale kdo jsou Mistři ostrovů, to pořád ještě nevíme. Zjistili jsme jenom, že jsou to lidé."

Bratři Woolverové a Tako vylezli z Pulce a přidali se k nim. Reginald Bull jim řekl:

„Teď se dostaneme krátkým lineárním letem až k planetě Vario. Od tyhle chvíle čekejte ve své lodi. Budete ve spojení s velitelským můstkem interkomem. Tak taky dostanete pokyn ke startu. Všechno ostatní bude záležet na vás. Budete jednat zcela samostatně. Svůj úkol znáte. Přeju vám mnoho zdaru. Najděte v minulosti Perryho Rhodana a ukažte mu cestu zpátky do přítomnosti."

Potřásl jednomu po druhém rukou. Shýbl se ještě k Lemymu a zašeptal:

„Až se setkáte s Perrym, nezapomeňte taky vyřídit pozdrav mýmu příteli Guckymu."

O tři hodiny později kroužily lodě GENERÁL DERINGHOUSE a HELPA kolem zeleného slunce, vzdáleného čtyři světelné měsíce od modrého hvězdného obra a jeho jediné planety, Varia.

Tady se HELPE ozval nadporučík Kapenski a žádal, aby byl naloděn. Bull si ulehčeně oddechl. Důstojníka

už v duchu odepsal, Za deset minut se dozvěděl od Matenbeka pravdu o výletu dvou mužů a stál před nelehkým úkolem potrestat je za to, že neuposlechli rozkazy. Příliš přísně to nebral. Dovedl pochopit nadporučíkovy pocity.

Dal si ho zavolat.

„Tak vy jste dostal chuť udělat si dobrodružný výlet? Nesplnil jste rozkaz, je vám to jasné?"

„Jsem připraven nést důsledky, pane."

„Počítal jste s trestem."

„Samozřejmě, pane. Ale jestli smím ještě něco dodat: seržant Jossi se ničím neprovinil. Plnil jen mě rozkazy. Kromě toho u řízení jsem. seděl já."

Bull se tvářil bezvýrazně.

„Matenbek mi sdělil, že jste zničili tefrodskou stanici. Za to byste zasloužil vyznamenání. Ale zasloužil jste si taky několik dní vězení. Bohužel tu nemáme žádnou vězeňskou celu. Co kdybychom tedy na obojí zapomněli?"

Nadporučík Kapenski stál v pozoru.

„Zapomněli? O čem to mluvíte, pane?"

Bully se zasmál a poklepal důstojníkovi na rameno.

„Takže si rozumíme. To ale neznamená, že vás příště může něco takového zase napadnout! Můžu se na to spolehnout?"

„Ovšem, pane."

Kapenski odešel.

Maahkové zaútočili tak náhle, že če-kající Tefrody překvapili. Měli tři tisíce lodí, ale ani to nestačilo, aby prorazili tefrodskou obrannou linii.

HELPA se odpoutala od zeleného slunce. V hangáru čekal na rozkaz Pulec. Měl sice automatické řízení, ale přesto byli Tronar a Rakal připravení v centrále. Byl tu s nimi i Tako Kakuta. Všichni měli na sobě nové speciální skafandry. S Lemym Dangerem, který seděl ve svém maličkém HELL-TIGERO VI uvnitř Pulce, byli v rádiovém spojení.

Na obrazovce v centrále Pulce se objevila tvář plukovníka Matenbeka.

„Blížíme se k oblasti bojů," informoval mutanty. „Zatím nás nezpozorovali. Blíž už nepůjdeme, abychom se neprozradili. Jste připravení?"

Rakal přikývl.

„Čekáme, pane."

„Dobrá. Tak vám přeju mnoho štěstí. Vraťte se ve zdraví - a ukažte Rhodanovi cestu."

Cestu časem, pomyslel si Rakal a sáhl před sebe na řídící pult. Pulec

vyklouzl za hangáru a rychle se od HELPY vzdaloval. Rakal se zorientoval. Malé zelené slunce bylo daleko vzadu, skoro čtyři světelné měsíce odtud. Přímo před nimi planul modrý obr. Vario vedle něj bylo jen světlou tečkou. Tefrodi a Maahkové spolu urputně bojovali.

„Brzy si nás všimnou," zašeptal ne-klidně Tronar. „Nemůžeme tady čekat dlouho."

„Musíme ještě počkat. Kdybychom teď vyrazili sami k Variu, byli bychom teprve nápadní. Až se nějací Maahkové pokusí napadnout Vario, přidáme se k nim. Časová past je zachytí, a nás s nimi."

Stalo se. Od hlavní skupiny se náhle oddělilo sedm černých válců; řítily se k Variu, aniž se starali o pronásledovatele. Velitelé zřejmě dostali rozkaz, aby planetu za každou cenu zničili. Rakal věděl, že tuhle příležitost nesmí zmeškat. Vydal se za nimi v dostatečném odstupu.

Vario se před nimi rychle zvětšovalo. Tentokrát byl jeho povrch zdánlivě pokryt obrovskými lesními plochami. Rakal věděl, že je to součást nástrahy. Maahkové museli předpokládat, že lesy jen maskují průmyslové podniky a zbrojní továrny.

Než stačili Maahkové svrhnout bomby, Vario změnilo tvář. Lesy zmizely a ukázala se holá poušť. Pak vzplanuly dva modré sloupy energie, každý o průměru pěti set kilometrů, a

spojily se s modrým hvězdným obrem. Ze slunce čerpalo Vario potřebnou energii pro časovou přeměnu.

Maahkové zaváhali. Ještě nevěděli, co je čeká.

Rakal a jeho přátelé to věděli.

Za několik vteřin vystřelil vlečný paprsek a uchvátil osm lodí. Nezadržitelně je táhl k planetě. Teď už bylo pozdě házet bomby.

„Už je to tady," řekl Rakal. „Tako, připravte si injekce. Později už třeba nebude příležitost."

„Všechno připravené," řekl Japonec.

„Lemy?"

„Ano, Rakale?"

„Teď se o nás nestarejte. Uvidíte všechno, co se bude dít, ještě líp než my na obrazovkách. Kdybychom se vám delší dobu neozvali, nic si z toho nedělejte.

Máte taky připravenou injekci?"

„Mám ji po ruce."

„Počkejte, až vám řekneme, abyste ji použil. Jinak by mohla účinkovat v nevhodný okamžik. Nevíme, jak dlouho tentokrát časová přeměna potrvá. Může to být i několik hodin."

„Rozumím, Rakale. Počkám."

„Dobrá, Lemy. Teď dávejte pozor, zažijete něco jedinečného."

Asi tisíc metrů nad povrchem Varia je držela v zajetí bublina energie. Těsně nad obzorem zářila hvězda Big Blue. Pak náhle slunce i s planetou zmizelo.

Pád do minulosti začal...

4.

CREST III už osm dní kroužila kolem dvojslunce Redpoint a čekala na návrat bratří Woolverových.

Redpoint byl červený hvězdný obr, kolem něhož obíhalo malé tmavě rudé slunce. Od Kahala byl vzdálen dva tisíce šest set světelných roků.

„To čekání se mi nelíbí," řekl Icho Tolot Rhodanovi. Seděli

v prázdné důstojnické jídelně. „Rakal a Tronar se nevracejí, a domluvená lhůta už skoro uplynula. Co potom?"

Rhodan si vzdychl. „Nevím. V životě jsem se necítil tak bezmocný jako teď. Přitom cesta zpět do budoucnosti existuje."

Vládla stísněná nálada. Ani Gucky, který seděl Tolotovi na klíně a chroupal zbytek své mrkvičky, tentokrát nepronášel své obvyklé šprýmy.

„Kdybych jen věděl," řekl po chvíli do ticha hlavní účetní major Bernard, „co se stalo s bratry Woolverovými.

Moc by mě to zajímalo. Už jen kvůli pořádku."

Rhodan vzhlédl.

„Kvůli pořádku?" zeptal se nechápavě.

Major Bernard přisvědčil

„Samozřejmě. Oběma jsem přidělil nové speciální skafandry a vynikající osobní zbraně. Všechno jsem to podle předpisu zapsal. Jestli se dvojčata nevrátí, budu muset jejich výstroj odepsat. Jak to ale odepíšu? Ztratily se ty věci v minulosti, v přítomnosti nebo v budoucnosti?"

Rhodan s údivem zavrtěl hlavou. Gucky se zatvářil, jako by se mu dělalo špatně od žaludku. Tolot se na majora upřeně díval.

„Napište prostě: odnesl je čas," navrhl Rhodan. Gucky se zahihňal a sáhl po sklenici s moštem.

Major Bernard vážně přikývl.

„Ano, to by byla přijatelná formulace. Uvážím to."

„A jestli se dvojčata vrátí?" zeptal se Rhodan.

Bernard zazářil.

„To by mi ušetřilo spoustu papírování," zaradoval se.

Trochu ho překvapilo, že nikdo jeho radost nesdílí. Ostatní neměli pochopení pro zodpovědnou práci účetního.

Gucky prohlásil:

„Něco vám navrhnu." Když všichni

s očekáváním vzhlédli, pokračoval: „Dejte mi Moskyta s dobrým pilotem a já půjdu hledat dvojčata na Kahalo. Buď je

přivedu nebo aspoň o nich přinesu nějakou zprávu. A pak skončí to zatracené čekání. Jestli nebudete souhlasit, tak se teleportuju bez dovolení."

Rhodan kroužil svou skleničkou. Tiše řekl:

„Co takhle major Nils Anderson, maličký?"

Obrazovky v Pulci potemněly. Nad planetou Vario se vytvořilo nulové pole.

Loď se řítila do minulosti...

Sedm lodí Maahků se ještě snažilo uniknout. Rakal věděl, že každý takový pokus je zbytečný. Sledoval obrazovky, na nichž se události daly do šíleného letu nazpátek. Povrch Varia se vlnil jako hladina moře bičovaného větrem. Přistávaly a startovaly obrovské flotily kosmických lodí.

Rakal zapnul automatického pilota a vstal.

„Musíme se připravit na přechody," řekl. „Půjdou rychle jeden za druhým, jakmile se dostaneme do minulosti. Bez injekcí by to nešlo. Až se objevíme nad Kahalem, budou Lemuři nebo Haluťané nelítostně útočit. Musíme být připravení."

Všichni se uložili na lehátka a píchli si injekce. Na obrazovkách se ještě nic nezměnilo. Jen pohyb zpět na povrchu Varia se zpomalil.

„Teď to přijde," zamručel Rakal. „Každou chvíli se musí objevit nad Variem situační transmiter."

Nečekali dlouho.

Na obloze nad Variem se ukázal červený zářící oblouk o průměru asi milion kilometrů. Pulec a sedm lodí Maahků bylo do něj hned vtaženo. Po skoku dlouhém osmnáct světelných let se zhmotnili uprostřed mezigalaktického transmiteru složeného ze sedmi sluncí. Odtud vedla cesta dlouhá jeden a půl milionu světelných let do Mléčné dráhy, nad řídící planetu Kahalo.

Když se obrazovky zase rozsvítily, vyskočil Rakal z lehátka.

Poznal lemurskou strážní flotilu, která se proti nim řítila a střílela.

Pulec byl zatím dobře chráněn zeleným energetickým

štítem. Opětovali střelbu. Po jejich boku bojovali bezradní Maahkové svůj poslední boj.

Major Nils Anderson byl metr devadesát vysoký, měl plavé vlasy a vy-

padal jako Viking. Nelekl se žádného dobrodružství. Když se dozvěděl o svém novém úkolu, byl by nejraději malému Guckymu padl kolem krku.

Jako telepat byl Gucky včas varován. Podal majorovi ruku a o krok ustoupil.

„Nemusíte mě nadšením umačkat k smrti, majore. A nemyslete si, že to bude nějaká procházka. Jistě, já z toho úkolu mám taky radost, ale přistupuju k němu se vší vážností. Zato vy si to představujete jako nějaký zábavný večírek."

Anderson se zvučně zasmál.

„Ale vždyť Moskyt je prakticky neporazitelný, Gucky! je tak malý, že ani nemůže být zaměřen. Tak silně ozbrojený, že ho nikdo beztrestně nenapadne. Tak rychlý, že ho nikdo nedohoní. Jen přednosti, samé přednosti."

„To se uvidí," řekl mrzutě Gucky. Když on převzal nějaký úkol, nesměl to být úkol na první pohled snadný a bez rizika. „V každém případě si nejsem jistý, jestli náš úkol bude vůbec proveditelný. Musíme najít bratry Woolvery, a ti mohou být kdekoliv. A kdykoliv."

„Jak, prosím?"

„Kdykoliv! To je podobné slovíčko jako kdekoliv, jenomže se vztahuje k času."

„Aha," řekl Anderson a lezl do kabiny stíhačky. „Pojďte si sednout, Gucky. Za chvíli odstartujeme."

Myšob se teleportoval na své místo a seděl tam dřív než major.

„Jen co se usadíte vy, můžeme letět," popíchl majora.

Trochu zmatený Anderson si sedl a začal se zabývat kontrolním pultem. V hangáru bylo plno Moskytů. Technici jim otevřeli výjezd do vnější komory. Za nimi se vrata zavřela, z komory byl odčerpán vzduch a pak se otevřel východ.

Anderson a Gucky se dívali do nekonečna vesmíru.

Anderson ještě krátce pohovořil s kapitánem CRESTU III a pak uvedl letoun do pohybu. Automatický pilot řídil Moskyta ke Kahalu. Rudé slunce se rychle zmenšovalo, až z něj byl jen světelný bod v houfu hvězd. Přešli do lineárního prostoru a urazili v něm pět set světelných let, pak se vrátili opět do normálního vesmíru. Letět bez orientace až ke Kahalu by bylo příliš riskantní. Zaměřovače pracovaly na plné obrátky. V okruhu deseti světelných roků zaměřili sedm různých svazů kosmických lodí. Z toho čtyři směřovaly ke Kahalu.

„Vypadá to, že se tam koná dostaveníčko," usoudil Gucky. „To tam nesmíme chybět."

„U Kahala se teď čerti žení," poznamenal Anderson. „Agent Mistrů ostrovů Frasbur napovídal Lemurům, že se z mlhoviny Andromeda chystají do naší galaxie cizí kmeny, které tu všechno zničí."

Anderson znovu zrychlil let. Tentokrát překonali v lineárním prostoru vzdálenost tisíc světelných let.

Když se znovu objevili v Einsteinově vesmíru, obklopovalo je nejmíň dvě stě lemurských lodí, které po nich hned začaly střílet. Anderson transformačními děly zabudovanými v přídi Moskyta dva protivníky zničil a zmizel zpátky do lineárního prostoru. Zelený ochranný štít zachytil palbu.

„To bylo o fous," bručel Gucky.

„Nebylo to tak zlé." Anderson se pohodlně opřel v sedadle a zavřel oči. „Teď máme hodinku pokoj. Do normálního vesmíru se vrátíme padesát světelných let před Kahalem, to bude stačit. Pak si budeme muset dát pozor."

Gucky zafuněl a začal chroupat mrkvičku.

Flotila lemurského admirála Hakhata sestávala ponejvíc z kulovitých bitevních lodí o průměru tisíc osm set metrů. Frasbur admirála varoval, že se několika lodím nepřátelské cizí rasy podařilo vniknout do transmiteru. Měly by se co nevidět zhmotnit nad Kahalem. Admirál vydal rozkaz okamžitě je zničit. Frasbur neřekl, kolik lodí to bude.

Bylo jich osm.

Sedm z nich se stalo snadnou kořistí Lemurů. Osmá loď měla kulovitý tvar a směšný průměr šedesát metrů. Prozatím unikala.

Nebylo to nic divného. Řídil ji Rakal Woolver a byl na útok připravený. Šílenou rychlostí prorazil frontu Lemurů. Všechny její zbraně automaticky střílely na všechno, co jim přišlo do cesty.

Tronar seděl vedle Rakala.

„Jsi lehkomyslný. Zapoj vysílačku a přeneseme se po jejích vlnách na povrch planety. Tako se může teleportovat. Lemy ať už odstartuje s tím svým pekelným tygrem."

„Tak to bylo v plánu," připustil Rakal. „Ale nejdřív dám těm vzteklounům na pamětnou."

„Oni za to nemohou, Rakale."

„To je jedno!"

Najednou začaly ručičky přístrojů na řídícím pultu před Rakalem bláznivě poskakovat.

„Ochranný štít!" vykřikl Tronar. „Už nevydrží zatížení."

Rakal váhal.

Řítili se ke Kahalu. Chtěl právě interkomem říct Lemymu, aby se připravil ke startu, když Pulcem otřásl silný úder. Loď vybočila z kurzu. Zelený energetický štít zhasl.

Několik motorů vybuchlo.

„Skáčeme!" vykřikl Tronar a vzal bratra za ruku. „Kterýkoliv paprsek. Jinak jsme ztracení!"

Tako to měl jednodušší. Teleportoval se v okamžiku, kdy byl Pulec zasažen další bombou a rozletěl se na kusy.

Rakal, Tronar i Tako beze stopy zmizeli.

HELLTIGER, podobný kovové střepině, byl vymrštěn do prostoru.

Když Lemy znovu nabyl vědomí, protahovalo se jeho letadlo nepovšimnuto mezi obrovskými loděmi Lemurů.

5.

Deset světelných let od Kahala se Anderson vracel do normálního prostoru. Měl zapnutý přijímač a sledoval operace Lemurů, jejichž řeč byla shodná s pozdější tefrodštinou.

„Vypadá to, že opravdu stahují všechny flotily nad Kahalo," poznamenal. „Mineme teď nějakou sluneční soustavu ve vzdálenosti jen několika světelných hodin. Že bychom udělali menší okliku?"

„Vezmeme to skrz," navrhl Gucky.

Anderson upravil kurz tak, aby proletěli mezi sluncem a čtvrtou planetou. Slunce mělo jen čtyři planety. Čtvrtá byla obydlená, aspoň to tak na první pohled vypadalo. Města byla značně rozlehlá, ale v jejich ulicích nebyl žádný provoz. Byly tu gigantické kosmodromy, ale žádné kosmické lodi ani letadla nebylo vidět. Ani v přijímači se nic neozývalo.

„Podivné," zamručel Anderson. „Opuštěná planeta. Bezpochyby bývalá kolonie Lemurů - vystěhovali se ze strachu před Haluťany."

Spíš mimoděk zamířil Anderson k planetě. Vstoupil do její atmosféry.

„Podobá se Zemi. Neprohlédneme si ji?"

„Na nějaké hodince nezáleží," souhlasil Gucky.

Nízko nad povrchem přeletěli tři města a u čtvrtého se rozhodli přistát na blízkém kosmodromu. Stálo tu několik menších lodí, ale nikoho nebylo vidět.

Také ulice města byly prázdné. Před domy stála opuštěná vozidla všeho druhu.

Dosedli na povrch asi pět set metrů od okraje města. Sotva přistáli, vyklenula se nad lodí kopule a hermeticky ji uzavřela. Anderson chtěl hned znovu odstartovat, ale bylo pozdě. Stíhačka narazila na překážku a spadla zpátky. Energetická stěna byla neprostupná.

Anderson zaklel a vypnul motor.

„Dali jsme se hloupě nachytat. Jejich bezpečnostní opatření samozřejmě pracují dál. To jsem zvědavý, jak se z toho

dostaneme."

Gucky si prohlížel kopuli, která se třpytila.

„Energetická síť, jakou ještě dnes používají Tefrodi. Nebo jakou budou používat za padesát tisíc let, jestli chcete. Tady mi teleportace nepomůže. Výsledkem by bylo jen několik boulí. Třeba něco napadne vás, majore."

Andersena taky nic nenapadlo. Situace byla jasná. Věznila je energetická kopule, kterou bylo možné vypnout jen zvenčí. Strojovna pro výrobu energie byla pod povrchem, to bylo také nesporné.

„Vidím jedinou možnost," ozval se po chvíli Gucky. „Mohu se teleportovat jedině dolů. Do země. Jestli budu mít štěstí, najdu tam dutinu. Jinak si polámu pár kostí a vyhodí mě to zpátky."

„Já o teleportování nic nevím," přiznal major, „ani si to neumím představit. Co když skočíte do místa, kde je skála?"

„Naštěstí to není možné. Jakmile se tělo začne zhmotňovat a ucítí jinou hmotu, zůstane v pětirozměrném prostoru a vrátí se zpět do výchozího bodu. Trochu to zabolí, ale nebezpečné to není. Musím to risknout, jinak pod tou kopulí budeme sedět ještě pozítří."

„Pozítří? Ještě za deset let."

„No právě! A já mám s sebou už jen jedenáct mrkviček."

Major přihlížel, jak se Gucky soustředil, zavřel oči a zmizel. Vzápětí se zase objevil.

„Měl jsem smůlu," zasténal bolestně. „Zkusím to o deset metrů hlouběji."

Zkusil to znovu, ale teprve při třetím pokusu se nevrátil.

Lemy Danger nevěděl, na čem je. Bylo sice předem dohodnuto, že se bratři Woolverové a Tako pokusí dostat se na povrch planety Kahalo, ale Lemy nevěděl, jestli se jim to skutečně podařilo. Jeho malá loď byla vymrštěna do vesmírného prostoru v okamžiku, kdy Pulec explodoval. V téže chvíli Lemy také ztratil vědomí.

Přišli mutanti při katastrofě o život, nebo se včas dostali do

bezpečí?

Lemy to chtěl zjistit dřív, než se vydá ke CRESTU III, čekajícímu u slunce Redpoint.

Jeho HELLTIGER se řítil setrvačností kolem Kahala ve vzdálenosti asi tří milionů kilometrů. Blízko něj letěla stejnou rychlostí velká bitevní loď Lemurů. Její kapitán nevěnoval pozornost předmětu, který pokládal za úlomek z vraku. Lemy se neodvažoval změnit kurz, aby na sebe neupozornil.

Když byl HELLTIGER asi dvě stě metrů od lodi, zapnul lemurský kapitán ochranný energetický štít. Štít měl rádius pět set metrů, a to bylo Lemyho štěstí v neštěstí.

Stal se satelitem křižníku.

Teď mu nezbylo než v klidu vyčkat, co se bude dít.

Pokusil se o rádiové spojení s Woolvery nebo s Takém, ale lemurský ochranný štít ho dokonale izoloval.

Po chvíli loď zvýšila rychlost. Lemyho prostě vzala s sebou. Ochranný štít nebránil rozhledu, a tak Lemy viděl, jak se planeta Kahalo ztrácí v dálce. Nejmíň deset dalších lemurských lodí letělo s nimi ve formaci, zřejmě za stejným cílem.

Lemy nemohl vědět, že nezvaní návštěvníci na evakuována planetě spustili poplachové zařízení. Admirál Hakhat bez váhání poslal inspekční oddíl, aby zjistil, co se děje.

Když se Gucky zhmotnil, nejdřív neviděl vůbec nic. Jeho oči si musely nejdřív zvyknout na tmu. Pak zjistil, že hádal správně. Byl v obrovské strojovně, kde bylo množství neznámých přístrojů. Některé z nich bezpochyby generovaly energetický štít. Otázkou bylo, které.

Gucky odhadoval, že se ocitl třicet metrů pod povrchem, přímo pod místem, kde stojí jejich stíhačka. Předpokládal, že kopule sahá jenom k povrchu. Kdyby skočil stranou, ocitl by se tedy na svobodě a mohl by najít ruční ovládání. Zapnul svou vysílačku.

„Nilsi, slyšíte mě?"

„Velmi dobře! Kde jste?"

„Pod vámi ve strojovně. Nevyznám se ve všech těch kontrolkách."

„Co kdybyste mě tam přenesl? V technice jsem docela dobrý."

„Pro mě za mě," souhlasil Gucky. O chvilku později stál major Anderson vedle něho ve strojovně.

„Vypadá to dost zmateně," usoudil, když se rozhlédl. „Ale metodickým přístupem na to možná přijdu."

„Tak k tomu přistupujte, jak chcete," navrhl suše Gucky. „Já se zatím podívám, jak daleko sahá kopule."

Zvon, který je uvěznil, měl v průměru padesát metrů, a Gucky se snadno dostal mimo něj. Když se vrátil, Anderson stále studoval zařízení.

„Není to tak jednoduché, Gucky."

„Vždyť jsem si to myslel," řekl Gucky. Sedl si na jeden pult a chvíli přihlížel. Pak najednou vyskočil.

„Co jestli je tady taky poplašné zařízení? Někde už možná vědí, že tady jsme."

„Na opuštěné, evakuována planetě?"

„Ten zvon, co nás zajal, taky pořád ještě funguje, ne?"

„To je pravda. V tom případě můžeme brzo čekat návštěvu."

Majorova prohlídka byla bezvýsledná. Gucky přenesl oba na povrch mimo kopuli, uvnitř níž stálo jejich letadlo.

„Aspoň nám nikdo Moskyta neukradne," konstatoval sarkasticky Gucky. Vykročili k nedalekým budovám na okraji letištní plochy. Našli v nich opuštěné kanceláře. Na první pohled bylo jasné, že Lemurové dobře uklidili, než odešli. Vyprázdnili i psací stoly.

Vzadu za kancelářskými budovami stálo nízké rozložité stavení. Mělo úzká okna a jediný vchod, velké kovové dveře.

„To by mohlo být to, co hledáme," řekl Anderson.

„Podíváme se dovnitř. Zavřené dveře nám nevadí."

Gucky vzal majora za ruku a oba teleportovali do budovy. Skutečně to byla ovládací centrála. Byly tu opět nejrůznější přístroje a řada obrazovek.

„Odtud se jistě dá ta energetická kopule vypnout. Jde jen o to, čím. Mohli bychom zkoušet jeden vypínač za druhým," uvažoval Anderson.

„Ano, a když použijeme nesprávný, třeba vyvoláme nějakou katastrofu," namítl Gucky.

„Tak si aspoň prohlédněme jednotlivé obrazovky," navrhl Anderson. „Třeba nás to k něčemu přivede."

Obrazovky jsou neškodné, pomyslel si Gucky.

Našli hlavní vypínač a obrazovky se rozsvítily. Nejdřív na nich viděli jen prázdné konferenční místnosti a opuštěné kanceláře. Druhá řada ukazovala záběry z města a z kosmodromu.

Lemurové zřejmě evakuovali jen lidi a všechno ostatní tu nechali. Na ulicích města parkovala vozidla podle předpisů. Okna prázdných domů byla pozavíraná, stejně jako vchody velkých obchodních domů, jejichž výlohy byly plné zboží.

„Smrt hladem nám tu nehrozí," konstatoval Gucky.

Třetí řada obrazovek zprostředkovala pohledy kamer rozmístěných ve vesmíru. Byly tu záběry neznámé planety z různých výšek a úhlů i pohledy ze vzdálenosti několika světelných let.

„Odtud se dá sledovat celý úsek

Mléčné dráhy. A taky kontrolovat." Major Anderson ukázal na rozvodný pult. „Předpokládám, že by například stačilo zmáčknout jeden z těchhle knoflíků, a na jiné planetě vybuchne bomba. Tahle planeta má klíčovou pozici. Divím se, že ji Lemurové opustili."

„Jejich strach z Haluťanů byl větší," odpověděl Gucky.

Chvíli mlčeli. Někde dole pod nimi hučely stroje, které celému zařízení dodávaly energii. Jednotvárný šum najednou přehlušil jiný zvuk.

Přicházel zvenčí a stupňoval se až k strašlivému hřmění.

Kosmické lodě!

Přistávaly kosmické lodě.

Gucky vzal majora za ruku a společně se přenesli ven z

budovy. Na volném prostranství se hned ukryli.

Z oblohy klesalo na přistávací plochu dvanáct obrovských koulí, každá měla aspoň osm set metrů v průměru.

„Tak přece jsme spustili poplach," mumlal Anderson polekaně.

Gucky se podíval ke stíhačce.

„Jestli budou chtít našeho Moskyta prohledat, musí vypnout energetický zvon. V tom je naše naděje."

„Chcete bojovat s dvanácti kosmickými loděmi?"

„Když je překvapíme, dostáném se z toho. Hlavně nás teď nesmí zpozorovat."

Lodě přistály a jejich motory zmlkly. Ochranné štíty kolem lodí však světélkovaly dál.

„Nač čekají?"

„Třeba si myslí, že naše stíhačka je nějaká políčená léčka. Doufejme, že ji rovnou nerozstřílejí!"

Loď, která přistála nejblíž, najednou zrušila svůj ochranný štít. Zároveň se otevřely východy a z nich vyskákali těžce ozbrojení vojáci. Z dalších výstupů vyjela obrněná vozidla s děly připravenými k palbě. Jeden oddíl zamířil k polapené stíhačce, jiný k budově, za kterou se ukrývali Gucky a Anderson.

„Co teď?" mručel bezradně Gucky. „Jdou vypnout zvon, aby mohli prohledat našeho Moskyta. Jestli nás tu najdou, nenechají nás ani pozdravit."

„Musíme se schovat tak, aby nás nenašli," navrhl Anderson.

Gucky ho náhle chytil za ruku.

„Počkejte tady, Nilsi." Upřeně se díval k lemurské lodi. „Tamhle je něco, co tam nepatří..."

„Jak to myslíte?"

„Musím se tam podívat, ale nevezmu vás s sebou, to by bylo příliš nebezpečné. Nejlepší bude, když se schováte v hale, ze které jsme přišli. Přenesu vás tam."

Teleportoval se s majorem do nízké budovy, za kterou se schovávali, nechal ho tam a hned zase zmizel.

Lemy Danger se svým malým letadlem procestoval celou vzdálenost s lemurskou lodí jako nedobrovolný pasažér. Loď měla nepřetržitě aktivovaný ochranný štít, takže se nemohl odpoutat. Několik hodin letěli v lineárním prostoru, pak se vrátili do normálního vesmíru a Lemy uviděl nějaké slunce s planetami. Byl to zřejmě jejich cíl.

Lodě přistály a ochranný štít byl konečně zrušen. Lemyho HELLTIGER však dál přidržovala k trupu lemurské lodi magnetická síla. V první chvíli chtěl Lemy odstartovat a co nejrychleji pokračovat v cestě ke hvězdě Red-point, kde čekal Rhodan. Potom však zvítězila jeho zvědavost. Co pohledávají Lemurové na planetě, která je evidentně opuštěná? Jaký smysl měla celá jejich akce?

Pozorně sledoval vojáky a obrněná vozidla. Jeden oddíl pochodoval k okraji přistávací plochy, kde byl nějaký předmět pod energetickou kopulí. Lemy poznal nejnovější stíhačku Moskyt. Takové měla v hangárech jedině vlajková loď CREST III. Jsou tu Pozemšťané, a jsou v nebezpečí. Možná jsou to dokonce jeho přátelé. Musí jim pomoci.

Lemy zapomněl, že on sám potřebuje pomoc.

Vojáci došli k energetickému zvonu a obstoupili ho kolem dokola. Lemy-ho napadlo, že by se mohl něco o úmyslech Lemurů dovědět odposlechem jejich vysílání. Zapnul přijímač, ale místo Lemurů tam nějaký vysoký hlásek zapískal:

„je to dost, že mě konečně posloucháš, Lemy, ty skrčku jeden! Otoč se a podívej se z okýnka toho tvého cigára, ať tě zbytečně nevylekám!"

Lemy se podíval. Vedle jeho letadýlka dřepěl chlupatý tvor a šklebil se na něj.

„Lemy, člověče, tebe by měli nafilmovat! To máš ze mě strach, nebo co?"

Lemy se ovládl.

„Tak to je tvoje stíhačka pod tím poklopem? Chytil jsi se do pasti, viď?"

„Chytil, ale ty taky, jak vidím. Tak Woolverové to dokázali?

Proč tě k nám posílají? A ještě k tomu s takovým miniaturním modelem lodi? Co je to za nesmysl?"

Lemy zrudl.

„Můj HELLTIGER pošle tvou stíhačku do pekel, než se nadechneš."

„Jen se tak nevytahuj. Abych nezapomněl, nejsem tu sám. je tu se mnou major Anderson. Máme zjistit, jestli se Woolverové vrátili. Teď jsme to zjistili."

„Dobrá," nepopíral Lemy. „Takže já teď uvedu v činnost svůj miniaturní model lodi a sejdeme se na CRESTU III." Jeho hlas zněl lhostejně. „Nikde se nezdržuj, Gucky."

Gucky vypísknul o něco pronikavě-ji než obvykle.

„Tak přece počkej, Lemy. Kam ten spěch?" Odkašlal si. „Máš pravdu. Jsme tu chycení v pasti. Jestli Lemurové zničí naši stíhačku, nevím, co uděláme. Vylez ze své lodičky. Zanesu tě k Andersenovi. Čeká v kontrolní hale. Můžeme se v klidu poradit, jak na Lemury vyzrát."

Lemy se zatvářil spokojeně.

„Tak se mi líbíš, Gucky. Ale já své letadlo neopustím. Chci mít možnost kdykoliv odstartovat. Můžeme se domlouvat rádiem."

„Souhlasím. Vrátím se teď k Andersenovi. Pak se budeme bavit dál. V nouzi poletíš ke CRESTU III sám a přivedeš pomoc."

Teleportoval se zpátky a z opatrnosti se nezhmotnil přímo v hale, ale na ploché střeše sousední budovy. Viděl, že vrata haly jsou dokořán. Vojáci proudili dovnitř.

Pak následovaly první výbuchy.

6.

Major Nils Anderson se s námahou vyšplhal na blok agregátu v rohu haly a oknem vyhlížel na přistávací plochu. Bez Guckyho se cítil bezmocný. Nebyl teleportér a v hale byl zavřený.

Opatrně vytáhl z pouzdra paprskomet a přezkoušel

zásobník. S tímhle si nějakou chvíli udrží Lemury od těla. Ale vždyť Gucky se jistě brzy vrátí.

Co to vlastně zahlédl?

Anderson uslyšel, jak se vrata haly otevírají. První Lemurové vcházeli. Major odjistil zbraň.

Trvalo dvě minuty, než ho zahlédli z jednoho obrněného vozidla a bez výstrahy začali střílet. Anderson měl štěstí. Stačil sklouznout za agregát a ukryl se za jiným strojem. Byl nejvyšší čas. Jeho původní úkryt se proměnil v haldu roztaveného kovu.

Vojáci začali systematicky prohledávat halu. Anderson zapnul vysílačku a zavolal Guckyho. Ten se hned ozval.

„Jak jste na tom, majore?"

„Bledě. Střílejí na mě z tanku. Kde jste?"

„Na střeše vedlejší budovy."

„Rychle mě odtud dostaňte!"

Gucky se k němu teleportoval, ale nemohl zabránit, aby ho vojáci zahlédli. Začali po něm střílet. Když se dostali do uličky mezi stroji, kde ho viděli, nebyl tam nikdo. Vypadalo to, že se dva vetřelci propadli do země.

V jistém smyslu to byla pravda.

Gucky se s Andersenem teleportoval do podzemní strojovny a odtud do blízkého města. Našel si vysokou budovu, z níž měli přehled po celé ploše kosmodromu. Pak Andersenovi vyprávěl o svém setkání s Lemym Dangerem.

„Výborně!" Anderson se zatvářil ulehčeně. „To znamená, že jsme splnili úkol. Můžeme se vrátit na CREST III a podat Rhodanovi zprávu."

„Vrátit se, to je dobré," vypísknul Gucky. „Tamhle stojí náš Moskyt a nikdo ho neukradne, ani my sami. A pěšky se na CREST III nedostáném."

„S jakou lodí se sem dostal Lemy?"

„Na tu zapomeňte, Nilsi. je tři metry dlouhá a uprostřed tři čtvrtě metru silná. Nic pro vás, dokonce ani pro mne. Lemy by mohl nanejvýš doletět ke CRESTU III a přivést pomoc. Ale to bych nerad. CREST III by měla zůstat utajená."

„Tak si pomůžeme sami. Může sem Lemy přijít?"

„Zavoláme mu," navrhl Gucky a zapnul svou vysílačku. Lemy se ozval.

„Tady nic nového. Nikdo si mě nevšiml. A co vy?"

„Lámeme si hlavu, jak se dostat k naší stíhačce. A přitom je to jednoduché. Musíme Lemury přimět, aby vypnuli energetický zvon. Pak se teleportujem do Moskyta a..."

„A celá ta smečka se vyřítí za vámi." Lemy si odkašlal. „ne, tak by to nešlo."

„A jak tedy?" ptal se major Anderson. „Máte nějaký nápad, pane generále?"

„Zapomeňte na generála. Prostě Lemy."

„Dobře, já jsem Nils. Jak si tedy představujete náš útěk, Lemy?"

„Ještě nevím, ale ono mě něco napadne. My Siganci jsme mimořádně technicky nadaní, jak víte. Vsadím se, že bych našel vypínač energetického zvonu. To bych ovšem musel opustit svého tygra."

„Tak vylez a dej se do toho!" poradil mu mrzutě Gucky. „Stejně ta tvoje mašina vypadá jako střep. Nikdo o ni nebude mít zájem."

„Ještě slovo, a půjdeš opravdu na CREST III pěšky!" zvolal rozčileně Lemy. „HELLTIGER je nejlepší loď své třídy."

„Už proto," nedal se umlčet Gucky, „že je taky ve své třídě jediná. - Ale vážně: co uděláme? Nemůžem tu věčně sedět na střeše a čekat."

„Slunce zapadá. Brzy se setmí. Dál uvidíme. Souhlasíte? Potom mě znovu zavolejte."

Lemy tajně doufal, že Lemurové odstartují ještě před západem slunce. Osamělá stíhačka, která ty náhodou přistála, jim přece nemůže připadat tak důležitá. Lemurové ale vytrvale hledali její posádku. Celý kosmodrom byl pronikavě osvětlený. Lemy byl rád, že jeho HELLTIGER leží ve stínu mohutné lemurské lodi. Tady ho nenajdou, dokud se nehne z místa a

neupozorní na sebe.

Možná po půlnoci, až pozornost strážných ochabne...

S Guckym zůstávali ve spojení. Anderson uvažoval:

„Lemurové jsou lidé a jako lidé přemýšlejí. Kdybych byl jejich velitel, dal bych naše letadlo obstoupit a energetický zvon bych vypnul. Nemůže vědět, že má co dělat s teleportérem. Vypnul bych zvon a čekal, až se objeví posádka a bude se chtít dostat dovnitř. Pak bych ji zajal. Zní to logicky?"

„Zní to spíš jako pohádka," bručel Gucky s pramalým nadšením.

„Jen počkej," nedal se odradit Anderson. Lemurům nic jiného nezbude, jestli nás chtějí chytit. Stíhačka bez zvonu bude jejich nejlepší návnada."

Gucky zvolna přikývl.

„Možná máš pravdu. A co bys dělal pak, jestli Lemurové zruší zvon?"

Anderson věděl, že je Lemy poslouchá.

„Teleportujeme se do stíhačky a hned odstartujeme. Nastane zmatek, toho využije Lemy a taky odstartuje. Sejdeme se s ním na opačné straně planety."

„Dobrá," souhlasil Gucky. „Poohlédnu se zatím na opačné straně planety po vhodném místě k přistání. Budu s vámi v spojení."

Anderson zůstal na střeše sám.

„Jestli mě teď Lemurové najdou, tak je konec."

„Vždyť jsem tu ještě já," těšil ho trochu nejistě Lemy.

***

Gucky se zhmotnil v jasném poledním slunci ve výšce několika kilometrů a telekineticky zpomalil svůj pád. Pod ním ležel oceán a uprostřed něj ostrov.

Byl to umělý ostrov. Tvořila ho krychle z lesknoucího se kovu, její hrana měřila asi čtyři kilometry. Byly na ní nízké budovy. Z nich vyčnívaly jakési antény.

Snad vysílač do mezihvězdného prostoru?

Guckyho se zmocnila zvědavost. Přistál na hladké kovové

půdě, která znatelně vibrovala. Bylo slyšet bzučení silných strojů.

„Lemy, slyšíš mě?"

„Zřetelně. Co se děje?"

, Jsem na umělém ostrově v oceánu." Všechno podrobně popsal. „Možná je to vysílač."

Lemy odpověděl:

„Mohlo by to být něco docela jiného. Třeba jsme našli řešení, které jsme tak dlouho hledali. Musím se na to podívat sám."

„A co tvůj HELLTIGER?" „Přiletím s ním. Snad se mi povede nepozorovaně zmizet."

„A já tu budu dál mrznout na střeše," ozval se do toho hořce Anderson.

„Musíte pozorovat kosmodrom, Nil-si. Dáte nám vědět, kdyby vypnuli energetickou mříž."

Gucky nechal svou vysílačku zapojenou a postupoval k nejbližší budově. Měl nepříjemný pocit, že ho někdo pozoruje, ale nikoho neviděl. Budovy byly asi šest metrů vysoké, měly ploché střechy. Neměly okna, jejich kovové dveře byly zamčené. Gucky se soustředil a přenesl se dovnitř budovy.

Ocitl se na ochozu nad halou plnou strojů, na jejíž dno nedohlédl. Galerií tu bylo víc nad sebou a pohybovali se po nich roboti typickým těžkopádným krokem. Jeden z nich šel rovnou ke Guckymu, ale netečně ho obešel.

Gucky referoval Lemymu a Nilsovi, co našel. Lemy odpověděl:

„Myslel jsem si to. To je výrobna energie pro celou planetu! je to obrovský jaderný reaktor. Voda oceánu ho chladí."

Gucky namítl:

„Vždyť tu nikde nejsou žádné kabely, které by přenášely energii na pevninu. Nechceš přece tvrdit, že před padesáti tisíci lety už znali bezdrátový přenos?"

„Ale jistě. K tomu slouží ty antény na domech, o nichž jsi mluvil. Myslím, že Lemurové brzy zažijí překvapení."

Gucky tušil, o čem Lemy mluví, ale přece se zeptal:

„Jak to?"

Lemy se zasmál.

„Určitě tě to také napadlo. Nač jim budou všechna bezpečnostní opatření, když vypadne jediný zdroj energie pro celou planetu?"

„Tak koukej, ať už jsi tady. Roboti se po mně tak nějak divně ohlížejí."

„Třeba ještě neviděli žádného myšoba," hádal ironicky Lemy.

Lemy přistál na plošině. Rychle se domluvili. Gucky telekineticky otevřel kovovou bránu budovy a HELLTI-GER pomalu vletěl dovnitř. Gucky se za ním díval z galerie, dokud letadlo nezmizelo v hloubce. Roboti konali svou práci a ničeho si nevšímali. Lemy se ozval z letadla:

„je to tak, jak jsem si myslel. Já jim to teď vypnu. ty skoč zpátky do města, vezmi Andersona do stíhačky a přileťte sem. Lemurové vás budou hledat nejdřív ve vesmíru."

„Jak to chceš vypnout?"

Lemy pohrdavě odpověděl:

„Milý příteli, s tímhle zařízením si poradím malíčkem levé ruky."

Gucky se zašklebil. Tenhle malý chlapík se umí ještě líp vychloubat než on sám.

O deset minut později se Lemy ozval znovu:

„Našel jsem hlavní vypínač. Když sem hodím jednu svou malou bombu, bude zařízení na půl hodiny ochromeno. Pak to roboti zase opraví, jsou velmi spolehliví."

„Půl hodiny stačí," prohlásil Gucky. „Teleportuji se k Andersenovi a počkám, až energetická mříž zhasne. Pak se vrátíme se stíhačkou."

„Můžeš se spolehnout, že za pět minut bude celá planeta bez proudu," ujistil ho Lemy.

Anderson se polekal, když se za ním ze tmy vynořil Gucky. Snažil se nedat to na sobě znát, ale před telepatem nemohl nic

ukrýt.

„Zvon tam ještě je," hlásil.

„Ale dlouho nebude," zaprorokoval si Gucky. „Drž se mě za ruku, teleportujem se, hned jak zhasne. A pak bych prosil bleskový start."

Anderson přikývl a upíral oči na světélkující energetickou kopuli. Vtom zhasla, a s ní všechna světla na kosmodromu. V téže chvíli už Anderson seděl v letadle a startoval. Stíhačka se s vytím zvedla a zanechala pod sebou dvanáct obrovských lemurských lodí. Ani ne deset minut po startu se snášeli na ocelový ostrov v oceánu.

Lemy je očekával na plošině. Vyložili z nákladového prostoru stíhačky několik věcí, bez nichž se mohli obejít. Jejich místo zaujal HELLTIGER.

„Vůbec se mí to nelíbí," hudral Lemy. „Bude to vypadat, že jste mi museli pomáhat, abych se dostal na CREST III."

Gucky mávl rukou.

„Vždyť je to přesně opačně. ty jsi musel zachraňovat nás. Tak to taky Rhodanovi povíme. Bez tebe bychom ještě seděli v pasti. Bereme tě do našeho letadla jen proto, že jeden letoun zanechá méně stop než dva. A CREST III nesmějí vyslídit."

„Odstartujeme," oznámil Anderson. „Zmizíme v lineárním prostoru dřív, než Lemurové zjistí, co se stalo."

Za pár vteřin se planeta zmenšila v kouli, ale nikdo je nepronásledoval. Anderson zapnul automatického pilota a všichni tři si mohli odpočinout, zatím co stíhačka v lineárním prostoru překonávala jeden světelný rok za druhým. Když se konečně vrátili do normálního vesmíru, planul před nimi hvězdný obr Redpoint. Dali signál CRESTU III a Anderson začal s naloďovacím manévrem.

Guckymu se to zdálo příliš zdlouhavé. Popadl překvapeného Lemyho a teleportoval se do CRESTU III. Dvěma dalšími skoky se dostal na velitelský můstek, kde seděl Perry Rhodan a pozoroval obrazovky.

Gucky si odkašlal, a když se Rhodan udiveně otočil, pokusil

se postavit do pozoru.

„Hlásím návrat z akce."

Rhodan se usmál, ale pak se pozorně zadíval na postavičku vedle Guckyho. Stála v pozoru a oslovila ho jasným hláskem:

„Hlásím, pane, že jsem oklamal čas. Smím se poptat, jak se vám vede, pane?"

Rhodan poznal Lemyho Dangera. Obrovsky se mu ulehčilo. Lemy nebyl přenesen do minulosti spolu s nimi.

Když je teď tady, znamená to, že přišel dobrovolně. Bratři Woolverové našli cestu časem.

„Lemy! Mám radost, že jste tady. Gucky a Anderson vás našli?"

„Vlastně našel on nás," odpověděl Gucky. "Ale to je na dlouhé povídání."

„Povíš mi to později, Gucky. Vy jste přišel sám, generále? Kde jsou Tronar a Rakal Woolverovi?"

Lemy pokrčil rameny.

„Byli se mnou. Oni dva a Tako Kakuta. Přiletěli jsme v malé kosmické lodi typu Pulec, ale nad Kahalem nás sestřelili. Já jsem unikl ve své lodi HELLTIGER. Nevím, kde jsou dvojčata a Tako. Měli v úmyslu zlikvidovat agenta Mistrů ostrovů Frasbura."

Rhodan přikývl.

„Rozumím. Pak jsou naši tři přátelé v nebezpečí. Budeme muset někoho

poslat ke Kahalu. O tom se ale ještě domluvíme. Teď bych chtěl slyšet podrobnou zprávu, hlavně od vás, Lemy. Jistě vám přijde vhod občerstvení. Půjdeme do mě kabiny. Pojďte, odnesu vás."

Natáhl dlaň. Lemy na ni vstoupil a přidržel se paže. Gucky tlapkal za nimi, když opouštěli můstek.

„A o mně se ani nezmíní," stěžoval si polohlasně. „Jako bych si taky nezasloužil občerstvení! Přitom zase jednou všechno záleželo na mně. Beze mne jako teleportera by byli na

holičkách, a tenhle skřítek..."

Rhodan se najednou zastavil a otočil se.

„Říkal jsi něco, maličký?"

„Já? Kdepak! Jenom jsem nahlas přemýšlel. Nic důležitého. Pojďme. Mám žízeň."